

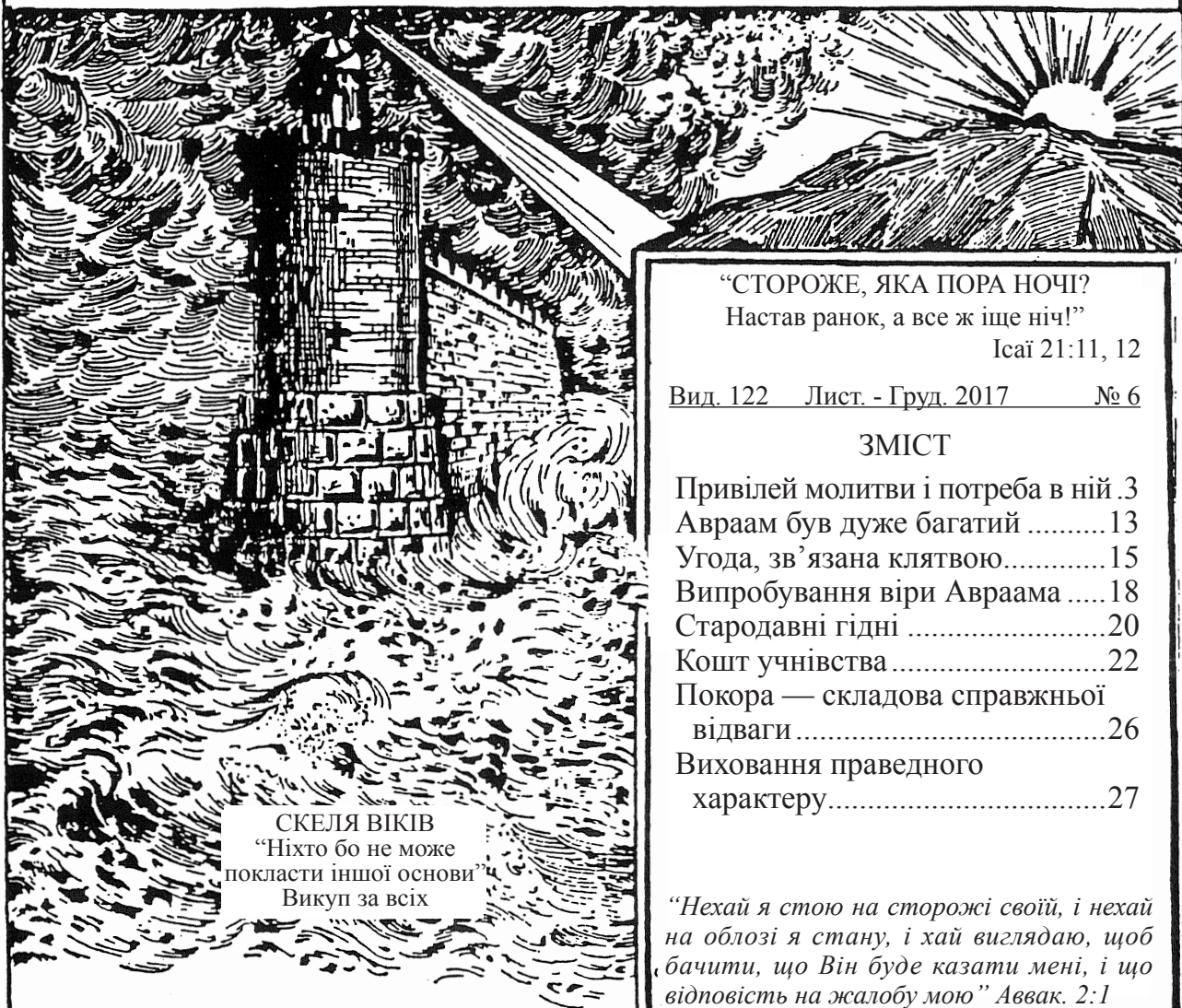
ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

і

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
"Ніхто бо не може
покласти іншої основи"
Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Iсаї 21:11, 12

Вид. 122 Лист. - Груд. 2017 № 6

ЗМІСТ

Привілей молитви і потреба в ній	3
Авраам був дуже багатий	13
Угода, зв'язана клятвою	15
Випробування віри Авраама	18
Стародавні гідні	20
Кошт учнівства	22
Покора — складова справжньої відваги	26
Виховання праведного характеру	27

"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАС:

що церква є “храмом” живого бога – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священниками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

**ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.**

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ПРИВІЛЕЙ МОЛИТВИ І ПОТРЕБА В НІЙ

*“Отож, приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать”
(Євреїв 4: 16).*

Молитва є загальною назвою всякого роду звернень — чи то прохання, чи прославляння, чи виразу вдячності та хвали. Вираз “благання”, здається, містить у собі думку про безперервне прохання, про часту молитву, палке бажання, очікування, що Господь вислухає наші звернення.

Добре сказав поет:

“Молитва — щире бажання душі,
Словесне або невимовне”.

Перша згадка про наближення людей до Бога пов’язана з жертвами, які принесли Каїн та Авель. Вони, щоправда, прийшли до Отця не з проханням, а з жертвами, визнаючи, тим самим, гріх. Бог прийняв того, хто приніс жертву, яка символічно представляла жертву за гріх, і відмовився приймати жертву іншого.

Дві тисячі років згодом Бог вибрав Авраама, через якого мала виконатися неясна обітниця, дана Єві. Він дав йому дуже чітку обітницю, що в ньому та в його Насінні повинні отримати благословення всі племена землі. Бог уклав Угоду з Авраамом, яку продовжив для його потомства — Ісака (та не для Ізмаїла) і Якова (та не для Ісава). Ці люди отримали привілей молитися, бо завдяки своїй вірі були виправдані до спільності з Богом.

З часом благословення Божественної милості та благодаті поширилися на Ізраїль як народ, і ізраїльтяни, увійшовши під Угоду Закону, посередником якої був Мойсей, стали учасниками цих привілеїв у повному значенні слова. Відтоді вони мали такі самі нагоди звертатися до Бога,

які мав Авраам, Ісак та Яків. Насправді ж, у деяких відношеннях вони знаходилися навіть у кращому становищі, бо мали образний День Примирення, в якому були образно очищені; і завдяки цьому образному очищенню їм дозволялося приходити до Бога, як це робив Давид, Єзекія та інші.

Храм в Єрусалимі був названий Божим Домом, і весь народ приходив до храму молитися. Мабуть, вважалося загальноприйнятим, що ізраїльтяни не можуть молитися десь-інде. Про це свідчить розмова нашого Господа зі самарянкою. Той, хто просив, був вислуханий тільки тоді, коли приходив молитися до храму. Самаряни вважали, що відповідне місце для молитви знаходиться на горі Гарізім, самарійській горі. Коли жінка запитала нашого Господа, що Він думає про це, Він відповів, що юдеї праві, коли кажуть, що Єрусалим — єдине місце, де люди повинні віддавати хвалу (Ів. 4: 20-24).

Юдейський народ, завдяки своїй Угоді Закону, укладеній з Богом, перебував у відносинах угоди з Ним, і ізраїльтянам дозволялося молитися до Нього. Бог зважав не на всі молитви, а тільки на ті, з якими зверталися особи відповідного стану розуму, які перебували в певних відносинах угоди. Усі сторонні — навіть щирі, порядні погани — не мали привілею, який належав Ізраїлю.

ДОСТУП ДО ПРЕСТОЛУ БЛАГОДАТІ Є ОСОБЛИВИМ ПРИВІЛЕЄМ

Під час Євангельської епохи всі повністю посвячені Богу стали духовними дітьми Бога і можуть звертатися з проханням до Нього як до свого Отця, можуть приходити з відвагою, з довір’ям до Престолу Благодаті в молитві. Ті,

які не посвятилися Богу, не мають Заступника, через Якого могли б наблизитися до Нього. Хто приходить у дусі молитви, зі щирим бажанням отримати благословення, обіцяні Богом, той побачить, що молитва є привілеєм, обмеженим до певного класу. Хто не оцінює її як привілей, може не приходити, бо Бог ще нічого не запропонував світові. Молитва є привілеєм Божих дітей.

Корнилій був людиною, яка шукала єдності з Богом. Хоча він молився роками і давав щедрі милостині, його молитви та милостині згадалися перед Богом лише у властивому часі, коли Ісус помер, піднявся вгору і там з'явився перед Богом за нас (Дії 10: 1, 2; 10: 4; Євр. 9: 24). Через три з половиною роки після хреста, у кінці часу особливої милості для юдеїв, його молитви та милостині були згадані перед Богом. Та навіть тоді йому довелося послати людей у Йоппію, щоб запросити св. Петра прийти до його дому і навчити, як отримати Боже благословення в Христі. Коли Корнилій прийняв Христа, наш Господь став його Заступником, і на нього зійшов Святий Дух. Відтоді він мав привілей приходити до Отця перед Престол Благодаті.

Так само з людством сьогодні. Є лише один шлях скористатися з привілею молитви. Кожен повинен визнати факт, що він є грішником, що немає іншої можливості наблизитися до Бога, як тільки через Христа. При земному дворі правила етикету вимагають, щоб той, хто хоче бути представлений цареві, спочатку отримав запрошення з'явитися перед ним. Тоді у визначений час він повинен прийти, відповідно одягнений. Так само є на Небесному Дворі. Жодна людина не може прийти до Бога інакше, як через Ісуса Христа. Після того як вона прийняла нашого Господа як свого Відкупителя і віддала себе в посвяченні, наш Господь як її Заступник повинен приховати її недоліки Одежею Його власної Праведності, а тоді представити Отцеві. Лише в такому випадку вона буде прийнята і отримає привілей молитви.

НАЯВНІСТЬ ОСОБЛИВИХ ПРИКМЕТ РОЗУМУ ДОЗВОЛЯЄ БУТИ ПРИРОДНИМ ЧИНОМ ПРИТЯГНЕНИМ ДО БОГА

Виникає запитання: якщо світ не може наблизитися до Бога в молитві, то яким чином Бог притягує людей? Святе Письмо каже, що ніхто не може прийти до Христа, якщо Отець

його не притягне (Ів. 6: 44). Річ у тому, що таке притягнення не може відбутися через Святий Дух, бо світ ще не отримав цього Духа. Сила притягнення, яку Всевишній застосовує до людства, є різного ступеня. Хтось має сильне бажання поклонитися Богу, у когось це бажання слабке, а ще інші взагалі не мають такого бажання. Ця різниця залежить від складу розуму. У такому розумінні люди народилися різними (Пс. 51: 7).

Різні вади наклали на нас відбиток ще перед народженням. Святе Письмо каже: “Нема праведного ані одного”, “бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави” (Рим. 3: 10, 23). Всім далеко до критерію, який Бог радо визнає. Та деякі люди не втратили своєї пошани, навіть якщо вони втратили щось інше через розбалансування розуму після гріхопадіння. Можливо, також, що в них добре розвинена риса сумління, тобто оцінювання справедливості. Такі риси притягують, прихиляють тих, хто ними володіє, до Бога, і вони відчують, що не можуть бути щасливі без Нього. Так діє притягнення.

Притягувальний вплив можна проілюструвати на прикладі магніту. Якщо якусь кількість металевих ошурків всипати до коробки з тирсою і піднести магніт близько до поверхні, металеві ошурки одразу відреагують на дію магніту. З іншого боку, тирса ні на що не реагує, так само як металеві ошурки не реагують на жодний інший вплив, окрім прямої чи непрямої дії магніту.

Людина створена на образ Бога. Гріхопадіння великою мірою стерло цей образ, та ніхто цілковито не деградував. Усі мають незбалансований розум: хтось в одному напрямку, хтось — в іншому. Коли Правда приходить до тих, чиї органи пошанування або сумління пошкоджені менше, вона притягує їх до того, щоб вивчати її з надією бути притягненими ближче до Бога. З тими, чиї органи пошанування та сумління більш пошкоджені, такого не відбувається, і вони не є притягнені до Бога, щоб Його знайти.

Тих, хто позбавлений цього притягувального впливу, не треба звинувачувати, бо вони народилися в несприятливих умовах. Натомість ті, які мають шанобливість, привілейовані, оскільки всякий, хто приходить до Бога, повинен проявляти віру в Христа, адже без цієї віри жодне благословення неможливе. Спочатку той, хто шукає праведність, не бачить виразно

цього благословення та привілею. Він тільки прагне знати Бога, і коли шукає, то знаходить, і коли стукає, то йому відчиняють (Мт. 7: 7, 8).

Тож якщо хтось шукає Бога, він Його знайде, бо Святе Письмо обіцяє: “Наблизьтесь до Бога, то й Бог наблизиться до вас” (Як. 4: 8). Хто знаходить шлях до Бога, той повинен бути вдячним за те, що володіє прикметою розуму, яка дозволила Його оцінити. Особи з таким особливим характером йдуть цим шляхом і, якщо залишаться вірними, здобудуть нагороду. Хто не має такого характеру, того Господь не притягне, доки він не зміниться в наступному віці. Тому ми не повинні думати, що в теперішньому віці кожний є притягненим.

Коли хтось притягнений, ведений і навчений, його воля починає діяти. Він повинен вирішити, яким шляхом йти далі. Коли він бачить, що до Отця ніхто не приходиться інакше, як тільки через Христа, і що умовою є самопожертва, речі для його розуму стають виразними. Одні вірші попереджають про те, що ця стежка важка, інші розповідають про славу, честь та безсмертя в кінці шляху. Тож він повинен вирішити, що робити. Але неможливо увійти повною мірою в сім'ю Бога, не вирішивши цього, не зробивши кроку цілковитого посвячення до самої смерті. Тільки тоді можна бути зачатим Святим Духом і вступити в Школу Христа.

МОЛИТВА — ПРИВІЛЕЙ ДОМУ ВІРИ

Під час Юдейської епохи юдеї мали привілей наближатися до Бога в молитві, натомість в Євангельському віці такого привілею вони не мали. Доки жертви Дня Примирення складала щороку, у юдеїв був привілей молитви під Угодою Закону, та як тільки образні жертвоприношення припинилися, усі ці привілеї, які давала їм Угода, прийшли до свого завершення. Тому юдеї не мають жодного доступу до Бога. Вони далі є під Угодою Закону, та втратили цю особливу його рису, бо коли з'явився позаобразний Священик, Господь перестав визнавати образне священство.

Отже, тільки Церква Христа в цей час має особливий привілей приходити до Бога в молитві, бо великий позаобразний Первосвященик дав задовільне жертвоприношення за гріх. Хто хоче, може через віру в Нього і на умовах угоди жертви наблизитися до Бога в молитві, анітрохи не сумніваючись.

І хоча тільки посвячений клас, підлегле Священство, Нове Створіння, запрошений наблизитися до Престолу Благодаті з довір'ям та відвагою, цілком зрозуміло, що всі, хто в тому чи іншому властивому значенні належить до “дому віри”, можуть до певної міри скористатися з привілеїв молитви, привілеїв виражати вдячність та мати заступництво, і можуть радіти з Божого миру, усвідомлюючи прощення гріхів через віру в Примирення.

У Тисячолітньому віці кожна добра риса, якою хтось володіє, принесе йому перевагу, і кожна погана риса ставитиме в невідгідне становище. Та жодна перевага не буде настільки великою, щоб дозволити комусь піднятися без допомоги Месії. Менш деградованим не треба буде повертатися далеко, та чим більше благодаті буде потрібно, тим більше буде її дано. Влада великого Посередника буде пристосована до всіх умов, бо Святе Письмо дає запевнення, що Христове Царство буде встановлене саме з такою метою. Оскільки немає праведного ані одного, всі потребуватимуть допомоги великого Месії, щоб повернутися до повної гармонії з Богом.

МОЛИТВА ЯК НАГОДА І ПОТРЕБА

Хоча молитва є привілеєм, а не наказом, однак наш стан робить її необхідністю. Внаслідок втрати людиною первісної досконалості наша плоть має вади, слабкості, при цьому ми як Нові Створіння несемо відповідальність за ці недоліки. Єдиний шлях звільнитися від цієї відповідальності — прийти до Престолу Благодаті і там отримати допомогу для своєчасної потреби. Тому той, хто часто приходиться до Престолу Благодаті в молитві, показує, що він усвідомлює потребу у використанні нагоди, привілею, який Бог передбачив у його інтересах.

Молитва обов'язкова для благополуччя кожного, хто хоче правильно скористатися з благословень та привілеїв свого організму. Ми маємо орган шанобливості, який закликає поклонятися Богу. Якщо ми свідомо чи несвідомо відмовимося поклонятися, це не сприятиме нашим найважливішим інтересам. У цьому відношенні більшість людей у світі не дбає про свої найкращі інтереси, натомість християнин дбає.

Особа, яка достатньо пильна, не матиме труднощів, щоб побачити, коли їй треба молитися.

Якщо вона пильнує, то весь час буде бачити щось, про що треба молитися. Коли ж, сподіваючись клопотів, вона каже: “У цій справі я помолюся завтра вранці”, то робить помилку. Як тільки хтось здогадується або дізнається про близькі труднощі, він повинен зробити їх предметом своєї молитви. “Хто стукає, відчинять йому”. Хто шукає Божественної прихильності, той знайде її.

Господній народ повинен пильнувати в кожному напрямку. Наш час посвячений Господу, і наш обов’язок — пильнувати, щоб віддавати цей час Йому. Якщо ми посвятили Йому наш час, а тоді витрачаємо його на читання романів або іншої світської літератури, чи на ігри, ми не використовуємо наш час правильно, хоча ці речі не є грішними. Так само ми повинні остерігатися спокус і намагатися контролювати себе та оберігати від власних слабостей, а також від слабостей інших. Також ми повинні дотримуватися Господнього Слова, щоб бути цілковито готовими до всякого доброго слова та діла.

Кожне випробування і кожна спокуса є особливим випробуванням і особливою спокусою. Ніхто не знає, куди може завести навіть найменша спокуса. Святе Письмо попереджає про те, щоб бути уважними, бо те, що може здатися малою річчю, може привести до чогось великого. Той факт, що якась річ може здатися малою, не означає, що вона не може стати найсерйознішою річчю в усьому житті.

Хто має більше нагод служити, менш податний на те, щоб увійти в спокусу, ніж ті, хто має їх менше. Тому ми повинні бути “у роботі не ліниві”, але “духом горіти, Господеві служити” (Рим. 12: 11, Кул.). Якщо ми будемо пильними щодо світу та його спокус, щодо нашої плоті та її слабкостей, щодо противника та його ошукаств, ці обов’язки даватимуть достатньо зайнятості.

Ми повинні також стежити за знаками часу. За днів нашого Господа Він дорікав декому, що вони не пізнали часу своїх відвідин. Ось Його слова: “Вигляд землі й неба ви вмієте розпізнавати; як же воно, що не розпізнаєте часу цього?” (Лк. 12: 56, Хом.). Якщо ми занадто зайняті працею або насолодами, так що в нас немає часу для дослідження, для належного пильнування, ми опиняємося в труднощах.

ПОРАДА ПИЛЬНУВАТИ В МОЛИТВІ

Одна річ — зазнати спокуси, і зовсім інша — увійти в спокусу. Наш Господь був “випробуваний в усьому, подібно до нас, окрім гріха”, але жодним чином не поступився спокуснику. Так само повинно бути з нами. Ми повинні дати відсіч дияволу, а також пильнувати і молитися, щоби не піддатись спокусі. Якщо ми недбалі, якщо ми думаємо: “Маленька поступка цього разу мені не зашкодить”, ми в небезпеці. Єдиний безпечний крок для нас — постійно бути пильними і молитися, бо якщо ми увійдемо в спокусу, то невідомо чим все це закінчиться. Хтось влучно сказав: “Ми не можемо завадити птахам літати над нашими головами, але ми можемо завадити їм гніздитися на них”.

Тієї ночі, коли зрадили нашого Господа, св. Петро був серед найбільш самовпевнених апостолів. Він сказав Господу: “Якби й усі спокусились про Тебе, я не спокушуся ніколи” (Мт. 26: 33). Він не знав, який він слабкий, і коли Господь пильнував і молився тієї доленосної ночі, св. Петро заснув одним із перших! Потім саме він відрікся Господа, та ще й заприсягаючись!

Пригадуємо слова нашого Господа до св. Петра: “Симоне, Симоне, ось сатана жадав вас, щоб вас пересіяти, мов ту пшеницю. Я ж молився за тебе, щоб не зменшилась віра твоя” (Лк. 22: 31, 32). Власне, ця відвага св. Петра завела його у пастку, розставлену перед ним противником. Він показав відвагу, коли зайшов на подвір’я палацу та змішався з тими, хто там був. Св. Іван, який був із ним, був родичем одного зі священників; тим не менше, св. Петро, якого можна було упізнати по мові як галілеянина, був достатньо хоробрим, щоб увійти, навіть після того, як відтяв вухо одному зі слуг священника (Ів. 18: 15, 16).

Наш Господь передбачив те, що станеться, кажучи: “Товорю тобі, Петре, півень не заспіває сьогодні, як ти тричі зречешся, що не знаєш Мене” (Лк. 22: 34). Коли ж у ніч випробування це сталося, св. Петро згадав слова Ісуса і “вийшовши звідти, він гірко заплакав” (Лк. 22: 62). Коли б він цього не зробив, хто зна, що з ним було би. Сльози свідчили, що відречення було тільки через слабкість плоті.

Св. Петро міг зайняти неправильну позицію і сказати: “Я мав право стати на захист власного

життя і не вплутуватися в цю справу”. Тим самим він міг потрапити в поганий стан серця, а те, що він переміг бажання самозбереження, свідчило, що, навіть відрікшись тричі, він далі був відданий своєму Учителю в серці. Так само з нами: той, хто протистоїть найменшій спокусі, зміцнює свій характер, щоб протистояти більшим спокусам.

Одне гарне оповідання ілюструє мудрість того, як не увійти в спокусу. Один чоловік, який хотів найняти кучера, мав кілька претендентів на цю роботу. Коли вони зголосилися до його контори, він запитав їх: “Як близько ви можете проїхати від краю прірви, уникаючи при цьому нещасного випадку?” Один сказав, що він може проїхати за фут від прірви, не боячись впасти в неї; ще інший вирішив, що він здатний проїхати за шість дюймів від краю, і т. д. Врешті, один чоловік, який слухав інших мовчки, сказав: “Я не знаю, як близько до краю прірви я міг би безпечно проїхати, але знаю напевно, що коли б я міг, то тримався б від неї подалі”. Цього чоловіка взяли на роботу.

Це і є принцип, на основі якого ми повинні діяти. Той, хто тримається якомога далі від спокуси, є в безпеці. Хто почувається надто переконаним у власних силах та вмінні і підходить надто близько до небезпечної межі, може послизнутися на краю. Тому завжди молимося, щоб не увійти в спокусу, а також пильнуймо, щоб триматися якомога далі від небезпеки.

МОЛИТВА ПРО НАСУЩНІ ПОТРЕБИ

Під час Свого останнього вечора з апостолами наш Господь промовив до них: “Не просили ви досі нічого в Ім’я Моє. Просіть і отримаєте, щоб повна була ваша радість” (Ів. 16: 24). Безсумнівно, для тих, хто сподівається виконання Його обітниць, є особливе благословення. Наш Господь сказав одного разу, що Небесний Отець більш охочий дати Святий Дух тим, хто Його просить, ніж земні батьки — добрі дари своїм дітям (Лк. 11: 13). Він не мав на увазі, що ми обов’язково повинні вживати слова “Дай нам Святий Дух” або молитися про благословення П’ятидесятниці, як це роблять деякі наші благонамірні приятелі. Ні, ми повинні просити про дух Правди, дух здорового розуму, про мудрість згори.

Ми не настільки мудрі, щоб правильно вести свої справи. Нам сказано: “А якщо кому з вас не стачає мудрості, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє, і буде вона йому дана” (Як. 1: 5). Ця мудрість, здається, особливо потрібна нам як слугам Бога, щоб слова наших уст і роздуми нашого серця були прийнятними перед лицем Господа (Пс. 19: 15).

Наш Господь навчав Своїх учнів: “Отож, не журіться, кажучи: «Що ми будемо їсти», чи: «Що будемо пити», або: «У що ми зодягнемось»? Бо ж усього того погани шукають; але знає Отець ваш Небесний, що всього того вам потрібно” (Мт. 6: 31, 32). Судячи з Його слів, ми повинні відрізнитися від світу. Люди готові просити і молитися про усякі мислимі благословення — про їжу, про будинки, про гроші, про всяку всячину. Вони не можуть молитися про духовні речі, бо не здатні оцінити такі дари. Не будьте схожі на них.

Чому, у такому випадку, наш Господь у Своїй молитві каже: “Хліба нашого насущного дай нам на кожний день”? Це щось зовсім інше, ніж уточнювання в молитві. Господь обіцяв, що за умови нашої вірності хліб та вода будуть нам запевнені (Іс. 33: 16). Ми не будемо полишені напризволяще. Цілком слушно, що ми визнаємо Господа як Того, Хто дає кожному добру річ. Відповідно до Його обітниць, ми звертаємось до Нього по їжу та одяг. У всьому, що маємо, ми виражаємо нашу залежність від Господа в тому, що Він нам постачає, і ми не просимо ні про що більше, окрім того, що Він дає.

Чим більше ми робимо поступ у духовному розвитку, тим менше схильні вказувати Господу і більшою є наша довіра до Його Мудрості і віра в Його обітниць. Найбільша річ, яку ми повинні зробити, це згадати перед Ним про ці обітниць задовольнити насущні потреби і про те, що ми довіряємо цим обітницям. В одному можемо бути певні: Господь, Який покликав нас стати Його послідовниками, тримає нас під Своїм доглядом і пильнує, щоб усе допомагало нам разом на добре. Якщо Він кличе нас бути членами Тіла Христа, то ані нестача їжі, ані ще щось не може перешкодити нам скористатися з повної нагоди вчинити міцним наше покликання та вибрання.

Про тих, докола кого Господній ангел стає табором (Пс. 34: 8), можна сказати, що в них

гарне життя. Господь веде Свою Церкву. То ж подумайте, чи Він дозволить вам втратити життя через нещасний випадок чи хворобу перед тим, як дати вам час виконати умови Його запрошення? Напевно ні! Тому “не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих” (Мт. 4: 4). Ми довіряємо Божим обітницям. Він виконає Свій Божественний задум щодо нас, якщо ми перебуватимемо в Ньому, а Його Слово перебуватиме в нас, і якщо ми будемо вірними в слухняності.

Редактор не пам’ятає, щоб він змалку просив Господа про фізичну силу чи здоров’я. Він знає, що не раз із його фізичним здоров’ям було не все гаразд, натомість нагоди служіння, здається, вимагали більше сил, ніж він мав. Тоді він з радістю звертався до Господа в молитві, кажучи, що вірить, що йому буде дана потрібна сила та все інше, що Господь вважатиме найкращим для нього. Та коли б навіть Господь вважав, що він не зуміє задовільно викласти ту чи іншу тему, редактор і далі робитиме все від нього залежне, залишаючи решту Господу і знаючи, що яку б річ Господь не дозволив, вона буде найкращою для нього.

Такого ставлення завжди було достатньо. За сорок років активної служби він ніколи не пропустив зібрання через нестачу сил, хоча не раз приятелі казали: “Ти, мабуть, сьогодні ввечері не зможеш промовляти!” Його відповідь була незмінною: “Якщо Господь дасть мені сили, я прийду на зібрання і, вірю, Він дасть мені сили говорити”. Одного разу він ледь не зомлів на сцені; однак вдосталь благодаті завжди було його надбанням. Доки він зостається з цього боку зависи, він намагається говорити, коли тільки є можливість, хіба що не може цього робити. Він переконаний, що якщо Господь дасть йому нагоду промовляти, то й дасть потрібну силу.

ВЛАСТИВИЙ ПРЕДМЕТ МОЛИТВИ

Коли пригадуємо, як св. Яків одного разу сказав: “Прохаєте та не одержуєте, бо прохаєте на зло” (Як. 4: 3), то відчуваємо, що треба ставитися уважно до того, про що ми просимо. Наш Господь навчав Своїх апостолів, що дуже важливо перебувати в Ньому і бачити, що Його слова перебувають у нас, якщо ми хочемо отримати відповідь на молитви. Ось Його слова: “Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова

Мої позостануться в вас, то просіть, чого хочете, і станеться вам” (Ів. 15: 7). Іншими словами, прохання, які погоджуються з Господньою волею, отримують відповідь, натомість ті, які суперечать Його волі, залишаються без відповіді.

Просити самолюбно про земне не було би правильною молитвою. Багато християн має примусово визначений спосіб казати Господу, що Він має зробити їм: скільки осіб має на-вернутися до Нього на зібранні, яким має бути благополуччя зібрання і т. д. Наші молитви повинні ґрунтуватись на критеріях вищих, ніж ці. З насущними потребами треба звертатись тільки між іншим. Ми повинні прагнути дбати про власне утримання так, щоб це подобалося Господу, повинні бути вдячні за все, що Його провидіння може нам дати — багато чи мало.

Було вже сказано, що цілком властиво молитися про щось, що Бог готовий дати. Ми можемо молитися про Святий Дух, про більшу міру любові, доброти, терпеливості, мудрості згори. Ми можемо молитися про те, щоб усе допомагало нам разом на добре, бо Він обіцяв, що так буде. Ми можемо молитися про те, щоб Господь керував усім так, як це найкраще в Його очах. Та не варто казати Йому, що робити, бо ми не маємо засобів дізнатись, якою є Його воля в справах у цілому.

Наш Господь не молився наказовим чином. Звертаючись зі Своїми проханнями, Він казав: “Та проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля!” — у Мене немає Своєї волі, бо Я відмовився від Своєї волі і прагну виконувати Твою. Це і є молитва повного підкорення. Це не означає, що наш Господь не молився з вірою або що Він не хотів мати те, чого прагнув. Ні, це означало, що Він прагнув дізнатися волю Отця, і Він дізнався, що бажання Отця — щоб Він випив чашу страждання до самого дна.

Якщо ми покірні, наші молитви все більше ставатимуть виявами вдячності. У нас зростатиме бажання ходити слідами Учителя. Ми будемо прагнути, щоб у нас виконувалася Його воля, а не щось інше, про що б ми намагалися Йому казати. Все станеться згідно з Його планом, який неодмінно виконається, і Він нічого не мінятиме заради нас чи когось іншого у світі. Хто досягне такого розвитку в християнському житті, той зрозуміє, що не потрібно молитися, щоб Бог спас того чи іншого, бо хіба ж Він не

обіцяв спасти всіх людей на землі, які прийдуть до Нього визначеним шляхом?

Згадайте випадок зі Савлом із Тарсу. Він намагався виконувати Божу волю, та був сліпий. Коли Бог відкрив йому очі на дійсний стан справ, той пішов правильним шляхом. Він був благочестивою людиною до прийняття Правди і після того. Світло, яке він отримав, навчило його краще виконувати волю Бога. Коли б він не був вибраною посудиною Господа, то не мав би таких труднощів; радше його сприймали б так, як Симона ворожбита.

ЗВОЛІКАННЯ З ВІДПОВІДДЮ НА МОЛИТВУ Є ДЛЯ НАШОГО ДОБРА

Деяких християн заохочують прикладати відчайдушних зусиль у молитві, боротися з Богом, як Яків боровся з ангелом. Часто ці люди моляться стільки, що зовсім не займаються вивченням Слова, чим завдають собі шкоди. Святе Письмо радить нам виявляти себе гідними перед Богом (2 Тим. 2: 15) і намагатися здобути щось не чудесним, а розумним шляхом. Люди, які моляться таким чином, певною мірою беруть за взірець пророків Ваала з часів Іллі. Вони бігають довкола жертовника, завдають собі порізів гострим камінням і закликають своїх богів прийняти жертву (1 Цар. 18: 26-29).

Пророк Ілля, навпаки, був зовсім спокійний. Він поклонявся мудрому Богу, до Якого не треба було кричати, щоб привернути увагу. Коли для Іллі настав час помолитися, він це зробив кількома доречними словами (1 Цар. 18: 36-38).

У цій розповіді є урок для християн. Ті, хто хибно розуміє Божественний Характер і План в цілому, моляться про речі, про які не повинні молитися, і нехтують просьбами про те, що правильне. Якщо ми перебуваємо в Господі, і Його слова перебувають у нас, ми будемо знати, про що просити, і будемо настільки уважними щодо наших прохань, щоб не просити на зло.

Якщо чиясь молитва, здається, не отримує відповіді, не треба занепадати духом і переставати молитися. Наш Господь каже, що ми повинні молитися і не занепадати духом (Лк. 18: 1-8). Нашому небесному Отцеві може бути до вподоби привести нас до такого стану серця, в якому ми будемо цінувати Його благословення. Можливо, що Божою волею буде зволікати з відповіддю для нашого найвищого добра.

Тридцять дев'ять століть тому Бог обіцяв Аврааму, що той повинен оволодіти землею Ханаан і що в його Насінні всі племена землі матимуть благословення. Ця обітниця ще не виконалася (Дії 7: 5). Більш ніж вісімнадцять століть Церква молилася: "Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі". Господь ще не відповів на цю молитву; тим не менше, ми повинні продовжувати молитися і терпеливо чекати. У нас є віра, що Бог зробить так, як обіцяв. "Тому то чекайте Мене, промовляє Господь, на той день, коли встану" (Соф. 3: 8).

Для тих, чиє серце радіє з Господнього шляху, є велике благословення. Ми згодні з Його ласкавими обітницями. Ми чекаємо і молимося. Господь каже, що незабаром у кінці цього Віку Він помститься за Своїх Вибраних. Він визволить їх від усієї опозиції з боку плоті та противника. Він поставить їх на високому місці і зіллє на них обіцяне благословення. Тоді ці молитви отримають відповідь. Тим часом ці щирі, повні довір'я молитви продовжують здійснюватися вгору.

Є різниця між тим, щоб "говорити молитву" і молитися. Під час молитви ми повинні мати перед очима конкретне прохання, щоб потім свідомо чекати на відповідь. Один брат, який критично вивчав свої думки, слова та вчинки, щоб дізнатись, які риси характеру найбільше потребують зміцнення, вирішив, що він потребує терпеливості. За якийсь час він писав: "Я дивувався, що відбувається. Я молився про більшу терпеливість, а мої випробування такі, що моя терпеливість насправді тільки меншає. Та віднедавна я почав розуміти, що Господь відповідає на мою молитву про терпеливість саме таким чином і дозволяє ці випробування, власне, щоб розвинути в мені цю рису характеру".

Ця подія відповідає настанові апостола: "Через це візьміть повну Божу зброю" (Еф. 6: 13). Про що б не була наша молитва, ми повинні пильнувати, щоб побачити, яким чином Господь відповідає на наші прохання. Така поведінка з нашого боку продемонструє віру, довір'я і відданість. У свою чергу наша віра стане міцнішою. Ми будемо подобатися Господу за те, що довіряємо Йому. Він знає шлях, який ми обираємо, краще ніж ми самі. Тоді, якщо трапиться в нашому житті щось неочікуване,

ми повинні подумати: “Ось урок для нас, який треба засвоїти, — урок терпеливості, урок слухняності”.

Заносити прохання — це привілей Господнього народу, через який можна отримати повноту радості. Ми маємо цю радість і “мир Божий, що вищий від усякого розуму”, тому вельми радіємо з надією на славні речі, які Отець зберіг для нас і які Святий Дух виявляє через Слово. Радісний християнин — вдячний християнин. А вдячний християнин той, хто найкраще розпоряджається своїм життям. Розвиваючи вдячність у серці, він краще готується до Царства. Менш вдячні можуть здобути Царство, наскільки нам відомо. Але невдячне серце не здобуде Царства.

АТМОСФЕРА МОЛИТВИ

Слова “безперестанку моліться”, мабуть, є еквівалентом виразу “не переставати молитися”, що означає постійне звертання, так немовби особа весь час перебуває в стані очікування. Як би там не було, це прохання далі чекає на відповідь. Такий підхід існує в суді. Є звичай звертатися до суду, коли в деяких справах подавець заяви благає про звільнення від зобов’язань внаслідок труднощів, які виникли. Прохання можна відкликати або ж не відкликати. Так само з молитвами, з якими ми вдаємося до Небесного Суду. Ми звертаємось з проханням; і якщо варто просити, то варто і чекати на відповідь.

Ми не повинні бути як погани, які думають, що їх вислухають за їхню велемовність. Натомість ми повинні шукати передусім Божого Царства. Наші молитви повинні бути саме в такому напрямку. Які б земні труднощі не прийшли на нас, Небесний Отець знає, що вони корисні для здобуття небесних речей Євангелія. Ми не повинні припиняти молитви, хоча ми не зв’язані якимось залізним законом. Бог не наказував нам молитися, бо тоді це було би чимось на зразок встановленого правила, неслухняність якому була би гріхом. Але ми віримо, що Він благословляє тих, хто просить. Чим більше ми відчуваємо потребу в чомусь, тим більше ми це оцінюємо, коли здобуємо. Господь хоче, щоб ми цінували ці дари, часто звертаючись із проханнями про них, бо тоді, коли вони приходять до нас, ми в змозі їх прийняти і краще розпорядитись ними.

У нас є багато причин для вдячності: серце, яке виражає вдячність, є щораз більше в стані

вдячності. На початку, коли ми починаємо складати подяку, ми це робимо за більш приємні речі, та в міру зростання досвіду ми отримуємо радість від горя та переслідувань у житті, бо ці труднощі очищають наші серця і роблять їх більш чутливими до того, що правильне, всупереч неправильному, до Правди, всупереч неправді, до чистоти, всупереч забрудненню.

Ми не тільки повинні часто і регулярно молитися, але й повинні завжди перебувати в стані молитви. Божі діти повинні бути в такому стані серця, який звертається до Господа по Божественне керівництво в кожному утрудненні та випробуванні. Як магнітна голка повертається до полюса, так наші серця повинні звертатися до Господа. Якщо на нашій стежці з’явився біль, клопоти або труднощі, ми повинні звертатися до Нього. Якщо є привілей служити Господу, ми не повинні вважати себе компетентними до такої служби, не попросивши Господа про допомогу. Іншими словами, молитва християнина повинна здійснюватися не тільки на початку дня, адже атмосфера молитви повинна оточувати його постійно. Це має бути не тільки почуття обов’язку, але й оцінювання великого привілею.

Хто оцінює Господа, той не може позбавляти себе такого привілею. Хто оцінює цей привілей, той з радістю приходить до Небесного Отця багато разів на день. Наша рада всім, хто намагається ходити вузьким шляхом: не забувайте про цей привілей. Коли йдеться про молитву в сім’ї чи в кімнаті зі сусідом, то вона повинна бути в такій формі, яка була би розсудливою і властивою, виходячи з найкращого переконання, що це подобається Господу, а не у вигляді втручання в будь-якому значенні.

МОЛИТВА ЗМІЦНЮЄ ВІРУ

Як саме молитви одного можуть принести користь іншому, ми не знаємо. У нас немає достатньо інформації, щоб вести про це глибоку філософську розмову. Можемо тільки здогадуватися про певний розумовий вплив, який поширюється з одного на іншого, так само, як, знаємо, дія електрики поширюється від однієї станції до іншої, що знаходиться за тисячі миль. Властивості розуму є чимось незбагненим. Ми можемо впливати на себе і до деякої міри на іншого. Один розум може вплинути на інший без слів, певною телепатичною силою. Чому Бог

це дозволяє і дає благословення у відповідь на молитву, ми не можемо сказати. Нам залишається тільки теоретизувати, висувати здогадки.

Якщо ми є в Школі Христа, то ми є в ній для того, щоб вчитися, щоб засвоювати певні життєві уроки. Одним із таких уроків є урок повної, досконалої віри в Бога, абсолютної довіри. Така довіра проявляється через наші молитви за себе, а також за інших, і виховується в наших молитвах. Богу подобається благословити ці молитви і тим самим виховувати і зміцнити нашу віру. Ми навіть не можемо припустити, щоби Бог залишив якусь важливу справу невиконаною, навіть коли б ми не молилися про неї, або що відповідь не прийшла б на нашу молитву, якщо ми на неї чекаємо; але самі благословення можуть прийти різним шляхом. Бог цілком здатний спрямувати будь-яку річ, щоб дати благословення чи то через нашу співпрацю та молитви, чи без нашої співпраці та молитов.

Ми маємо підстави вірити, що коли ми молимося за інших, наші молитви знадобляться. Нам відомі випадки, коли молитви отримали дуже виразну відповідь. Господнє Слово, здається, прищеплює саме таку віру. Божий народ завжди був народом молитви і залишається народом молитви. Ми не можемо собі уявити, як хтось може бути наполегливим послідовником Христа без молитви.

ЗА КОГО МИ МОЖЕМО ТЕПЕР МОЛИТИСЯ?

Ми вважаємо, що усілякі молитви про здоров'я під час Євангельського віку були безпідставними; що uzдоровлювання на початку віку проводилися тільки завдяки дару зцілення; що цей дар проминув зі смертю апостолів після виконання свого завдання; що властиві молитви святих у справі хвороб, це молитви, які принесені в справі прощення гріхів, у результаті яких приходять зцілення. Ми також розуміємо, що відповідно до того як світає Тисячолітній вік, який частково збігається з близьким до завершення Євангельським віком, треба сподіватися більших, аніж ми бачимо зараз, проявів зцілення та загальної реституції. А це веде нас до запитання: як дізнатись у світлі попереднього розгляду біблійних вчень, а також нашого теперішнього місцезнаходження

на світанку Тисячоліття, про кого ми можемо зараз молитися?

Відповідаємо, що зараз святі можуть молитися про своє здоров'я не більше, ніж міг їхній Учитель. Вони не можуть просити про реституційні привілеї, які посвятили, ані про те, щоб анулювати свою жертву шляхом чудесного уникнення втоми, виснаження, побиття чи хвороб. Та коли вони бачать, що їхні страждання є покаранням за гріхи, вони мають право визнавати свої гріхи один перед одним і благати Бога про прощення. Внаслідок цього вони можуть бути зцілені.

Святі, які перебувають у Христі і в яких перебуває Його Слово, можуть молитися за інших, а не за себе, особливо враховуючи факт, що ми знаходимося на початку Часів Реституції, а тим більше у випадках, де вони переконані, що їхньою метою не є марнославство, де їхнє бажання uzдоровити хворого несамолюбно і де є привід вірити, що відновлене здоров'я буде посвячене добрим вчинкам та славі Бога.

За потреби ми можемо помолитися про видужання того, хто постраждав, чи недоумкуватого, який не належить до посвяченої Малої Черідки, пожегтовуваних, Царського Священства. І навіть у таких випадках, коли наша віра обов'язково повинна бути сильною з переконання, що ми просимо з правильних мотивів і що в цей час Господу угоднo починати давати реституційні благословення, ми повинні завжди казати, як це робив Учитель у Своїх молитвах: "Та проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля" (Лк. 22: 42).

Однак ще не час сподіватися загального зцілення та повноцінної реституційної праці, бо цього, очевидно, не буде, доки все Священство не закінчить жертвування і не увійде зі своїм Головою та Первосвященником, Ісусом, у славу та досконалість небесного стану (умов), зображеного у Святому Святих.

МОЛИТВА ЗА ЦАРІВ ТА УРЯДИ

У своєму посланні до Тимофія св. Павло каже: "Отже, перш над усе я благаю чинити молитви, благання, прохання, подяки за всіх людей, за царів та за всіх, хто при владі, щоб могли ми провадити тихе й мирне життя в усякій побожності та чистості" (1 Тим. 2: 1, 2). Інші вірші виразно говорять нам, що царства

цього світу не є Царствами нашого Господа (Лк. 19: 11, 12). Вони непрямо інформують нас: світ не оцінюватиме факту, що весь теперішній стан справ є під наглядом і контролем сатани (Мт. 4: 8, 9; Ів. 14: 30) і що Господь не встановить Свого Царства праведності до призначеного часу. Коли цей час настане, всі царі, священики та люди будуть служити Йому та коритися (Дан. 7: 27). Його царювання буде “бажанням всіх народів” (KJV).

Але Біблія дає нам зрозуміти, що нинішнім царствам дана можливість побачити, що вони можуть зробити в цих умовах (Дан. 2: 37-44). Коли образне царство Ізраїлю було знищене і передане Навуходносорові, це була нагода побачити, на що його царство здатне. Воно могло бути справедливим або несправедливим.

Так само діється від царства Навуходносора аж до тепер. Це язичницькі царства, і вони не є представниками Бога. Усі ці різні царства демонструють різні принципи правління. Під владою цих царств людство засвоює уроки досвіду, які будуть для нього вартісними в майбутньому. Під їхнім пануванням, бачимо, людина воює за свої права. Часом вони були розбиті, а часом перемагали — як в якому випадку. У цих різних сутичках ми бачили, як праведність змагається з неправедністю; а в усьому цьому гору бере політика.

Під пануванням усіх цих царств людство пересвідчилося, що жодний уряд, ведений недосконалою людиною, не може справитися з труднощами, які протистоять людству. Ми не можемо скасувати гріх і стогін, плач і вмирання. Якби одному цареві або народові дозволити експериментувати з людським родом, невідомо чи інші народи були би однаково успішними, коли б мали таку нагоду. Кожний народ, своєю чергою, прагне бути провідною державою, кожний переконає, що його влада краща, як, наприклад, американський уряд хоче запровадити кращий уряд на Філіппінах, а Великобританія — між людьми в Південній Африці. Що ж роблять цивілізовані народи та представники різних мов у менш цивілізованих землях? Що вони роблять для покращення умов? У всіх цих країнах та у всіх своїх намаганнях вони показують, що перевагу має самолюбство.

СИЛА, ВЖИТА ДЛЯ САМОЛЮБНИХ ЦІЛЕЙ

Факти свідчать, що коли б один народ насправді мав владу благословити інших, він не благословив би їх, не здобувши з цього користі. Наші цивілізовані народи використовують свою владу в язичницьких землях самолюбним чином, забираючи гроші у своїх ближніх. Замість того, щоб створити для них вищі та кращі умови, вони підходять до цього комерційно. Тому народи, які тим чи іншим чином скористалися з важкого становища та злиднів інших, і народи, яких використали залякавши, обов'язково засвоять певний добрий урок зі свого досвіду.

Бог дозволяє народам засвоїти ці різні уроки перед встановленням Свого Царства у великій силі та славі. Коли Його Царство буде встановлене, контраст між його правлінням і всіма іншими правліннями буде настільки помітним, що всім доведеться багато чого навчитися. Безперечно, ті, які багато страждали від несправедливості, будуть краще приготівані, щоб оцінити краще правління, коли воно настане.

Тим часом, Божий народ, покликаний до членства в Тілі Месії, не повинен казати: “Ці царства не поводяться добре, і наше Царство це покаже”. Навпаки, ми повинні говорити слова підбадьорення: “Ваш народ, здається, робить все можливе, щоб навчитись робити це якомога краще. Стаючись більш досвідченим, він намагається створити кращий уряд”.

СПІВЧУТТЯ ДО ТИХ, ХТО ПРИ ВЛАДІ

Належачи до нового Царства, ми є немов громадяни в чужій країні. Бачимо, що на нас так чи інакше впливає стан речей у цьому світі. Ми маємо співчуття до людства і раді, що приходить Нова Епоха. Бачимо, що ті, хто намагається покращити речі, мають перед собою геркулесівське завдання. Коли б вони передали його нам, це зайняло б весь наш час, і в нинішніх злих умовах ми б не зробили нічого кращого, ніж вони. Ми маємо велике співчуття до царів та князів. Вони, маючи перед собою гріх у кожному напрямку, стараються зробити багато.

Наше співчуття вестиме нас до того, щоб сприймати їх поблажливо у своєму розумі. І ми будемо молитися про таку мудрість для них, яку Бог вважатиме найкращою. Не наша справа

просити Бога, щоб хтось із них був зцілений, якщо він хворіє. Якщо в нас є якісь засоби для допомоги, ми повинні скористатися з них, та коли йдеться про наслідки, ми повинні пам'ятати, що вони в руках Бога. Ми повинні допомагати будь-яким можливим чином. Не треба нічого спеціально згадувати, а тільки помолитися до Бога про благословення для цих царств.

Нас цікавлять ці царства тому, що нас цікавить людство в цілому. Ми хочемо жити в мирі і вести побожне життя, щоб мати достатньо нагод читати та досліджувати (1 Тим. 2: 1, 2). Ми раді, що на землі зараз мир, і ми не хочемо розбрату. Ми прагнемо молитися за цих правителів, бо не віримо, що в серці вони запеклі чи мають злі наміри. Можливо, вони намагаються робити якнайкраще з того, що, на їх думку, було би найкраще для всіх. Більшість монархів Європи не хоче втягувати людей у війну.

НИНІШНІ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Коли йдеться про людей, які підтримують таку добру владу в нашій країні, ми бачимо, що вони мають осіб, які ведуть нагляд за кожною будівлею, яка будується; приділяють особливу увагу пожежній службі та службі водопостачання, щоб вода постачалася в достатній кількості та була чистою; дбають про загальний рівень здоров'я в місті, організовуючи карантинні заходи і т. д. і т. п. Також велику працю виконують особи, відповідальні за систему шкільної освіти молоді і за систему лікарень.

Треба визнати, що ми живемо в щасливому дні порівняно з тим, що було би, коли б ми жили

за часів варварів. Коли ми бачимо дивовижні речі, які відбуваються сьогодні — будова великих споруд, мостів та інших чудових поліпшень — ми кажемо: “Що то людина?! Справді чудовий елемент Божественного механізму! Які речі вона може зробити навіть у своєму недосконалому стані! А що їй вдасться зробити, коли настане Царство Месії, яке відшмагає неслухняних і цілковито знищить тих, хто не прийде до згоди з правлінням праведності?!”

Ми раді, що справи просуваються саме так. Замість того, щоб ляяти керівників, ми вважаємо за краще думати, що вони мають добрі наміри. І ми можемо спокійно молитися за них без жодних вагань у думках. Ми можемо відчувати задоволення від цього і дякувати Богу, що ці люди так дбають про нас.

Наша молитва до Бога за царів і т. д. у тому, щоб Він панував над народами і керував ними так, щоб це було в найбільшій згоді з Його мудрими планами, а також для благословення та розвитку Церкви, яка зараз вибирається. Бо хоча Бог дозволив панувати над світом “князю цього світу” до повного кінця Часів Поган, проте Він не дав необмеженої влади. Людський гнів не завдасть руїни Божому Плану, бо Він змусить людський гнів діяти Йому на славу, а все, що не буде так діяти, Він приборкає (Пс. 76: 10). Саме це мав на увазі апостол: моліться про Боже керівництво та догляд над усіма справами життя і над усіма правителями до самого кінця, щоб Церква могла зберегти побожність, поміркованість та могла зростати.

R5200 (1913 p.)

АВРААМ БУВ ДУЖЕ БАГАТИЙ

1 Мойсея 13: 1-18

*“Благословення Господнє — воно збагачує, і печалі з собою не приносить”
(Притчі Соломонові 10: 22, Гиж.).*

Біблія говорить, що не багато заможних, не багато мудрих, не багато вчених мають особливу милість у Бога, а переважно вбогі цього світу, багаті вірою. Однак той, хто робить із цього висновок, що Бог з упередженням ставиться до багатих, або що всі багаті несправедливі і здобули своє багатство обманом, дуже помиляється. Насправді вона

вчить, що Бог не дивиться на особу. Чи хтось багатий чи бідний, вчений чи малограмотний, Бог оцінює його з погляду серця. Є добрі та погані багаті, так само як є добрі та погані бідні.

Авраам, хоча був наймолодшим сином у сім'ї, після смерті свого батька Тераха, мабуть, успадкував увесь позосталий маєток, а також частку Сари, своєї дружини, яка була його однокровоною сестрою. Хронологія розповіді погоджується з цим, але дехто, вивчаючи

її, допустився помилки. Авраам згадується першим з-посеред своїх братів з причини важливішого становища, а не старшинства.

До багатой спадщини Авраама додалося Господнє благословення. Коли він прийняв Божественний поклик і залишив батьківщину, щоб стати мандрівним пастухом овець та худоби в Ханаані, його отар та стад значно побільшало. Маючи Боже благословення, він став дуже багатим. Бог у минулому щедро поблагословив багатствами ще й інших Своїх слуг, наприклад, Йова. Однак ми не застосуємо наш заголовний вірш у той самий спосіб сьогодні. Господнє благословення дуже рідко робило заможними святих під час Євангельського віку. Ісус, апостоли і святі упродовж всього віку і сьогодні не мають земних багатств.

Можна запитати: звідки така зміна у Божих діяннях? Святе Письмо дає відповідь, що в минулому, до часу Христа, Божі благословення були для людей як таких, натомість від часу Христа Божі святі є “Новими Створіннями у Христі”. Згідно з умовами учнівства вони повинні обміняти всі земні переваги, багатства та привілеї і пожертвувати претендуванням на них, щоб разом з Ісусом Христом, своїм Господом, стати Божими спадкоємцями і співспадкоємцями небесної спадщини, а також частки у Месіанському Царстві та його славі, честі і безсмерті.

Бог повожився з Авраамом як з другом, давав йому земні благословення і обіцяв такі земні благословення в майбутньому житті. Ісуса та Його послідовників Бог приймає не як друзів, а як синів. Його обітниця для них не земні, а небесні — духовні привілеї та надії в теперішньому житті і духовна слава та безсмертя (бути набагато вище від ангелів) у прийдешньому. Божа милість до цього Дому Синів, якого Ісус є Головою (Євр. 3: 6), проявляється часто у випробуваннях, труднощах, картаннях, земних втратах і нещастях, яких вони зазнають і які мають “достачати для них у безмірнім багатстві славу вічної ваги”. Краса та узгодженість Біблії стає зрозумілою тільки тим, хто “правильно послуговується Словом Правди” (WTV) і робить різницю між благословеннями та обітницями Стародавніх Гідних і послідовників Ісуса.

ДРУЗІ АВРААМА НЕ БУЛИ СПІВСПАДКОЄМЦЯМИ

Лот був майже однакового віку з Авраамом і був його племінником, сином його брата Гарана. Вони були приятелями та мандрували разом. Бог не покликав Лота, ані інших родичів Авраама, а тільки його самого, щоб він прийняв обітницю, адже вони повинні були виконатися через нього. Це не завадило Лоту бути весь час із своїм дядьком, натомість дозволило йому мати частку в благословеннях Божественного Провидіння, яке керувало справами Авраама. Божа Угода та Божі обітниця не були дані Лоту, а тільки Аврааму. Схоже духовні діти Авраама є єдиними спадкоємцями обітниця Авраама, а не їхні друзі чи родичі, хоча останні можуть отримувати відблиск благословень духовного впливу від спілкування з ними.

Про цих духовних дітей Авраама — Христа та Його посвячених послідовників — св. Павло особливо згадує як про спадкоємців Авраамової обітниця (Гал. 3: 29). Вони мають віру, яку мав Авраам, і дух слухняності, який він мав. Ісус є їхнім Головою, Вождем і Провідником, а також їхнім Відкупителем, і вони стають Його учнями через Угоду Жертви, таку як Його Угода. Ось Його обітниця для них: “Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною” — у Царстві, в якому для юдеїв та поган повинні виконатися всі ласкаві обітниця, які Бог дав Аврааму.

БАГАТСТВО ЧАСТО ПРИНОСИТЬ КЛОПОТИ

Боже благословення для Авраама, з якого скористав Лот, так чи інакше привело до честолюбства та суперечки — не між ними обома, а між їхніми слугами. Авраам любив спокій, тому вирішив, що буде розумним для обох сімей розділитися. Лот із цим погодився. Авраам віддав йому право самому вибрати місцевість, і Лот вибрав ту, яка була найбільш родюча, — рівнину Содому в Долині Йордану, а також долину Содому, пізніше знищену через Господній осуд, знану тепер як Долина Мертвого Моря.

Лот замешкав у Содомі, тоді як його стада та отари паслися на зелених пасовищах довкола. Дружині Лота напевно довелося вибирати. Їй подобався гарний дім, а околиці Содому були дуже привабливі. Сім'я прожила тут три роки, хоча багатства краю мали поганий вплив на

тутешніх людей. Праведна душа Лота не мала спокою, її не тішила краса краю, який так сподобався його дружині. Оглянувшись назад зі серцем, повним жалю, на те, як він руйнується, вона трагічно загинула, тоді як чоловік та дочки змогли втекти.

Авраам, навпаки, звернув своє серце та надії до милостивих Божих обітниць, які стосувалися менше дочасного життя, а більше — майбутнього. Сара, його дружина, була справжньою товаришкою і ділила надії та сподівання свого чоловіка, вірно допомагаючи йому в їх здійсненні. У цих двох сім'ях, повних добрих намірів, ми бачимо ілюстрацію відмінності між бажанням мати перш за все Божественне схвалення і бажанням здобути перш за все земний достаток та благополуччя.

Багато хто з християн робить сьогодні помилки, схожі на ті, які зробив Лот. Вони дозволяють конфліктним земним інтересам відокремити їх від благословень більшої Божої милості. Тим самим вони втягують себе і свої сім'ї в пастку злих людей, хоча в серці віддають перевагу праведності.

Пам'ятайте пораду Учителя: “Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його”. Робіть те, що погоджується з цими прагненнями і залиште Богу догляд за земними інтересами і турботу про них, щоб Він дав вам уроки та обставини, найбільш корисні для вас. Той, хто дотримується Його поради, знаходить мир та радість, якої світ не може ані дати, ані взяти, — “мир Божий, що вищий від усякого розуму”.

БОЖЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ ЗБАГАЧУЄ

Хто має Господнє благословення, той справді багатий, незважаючи на те, скільки він має маєтку у світі. Чого варте все багатство Креза, якщо воно не несе зі собою миру, радості та щастя? Куди б ми не йшли, скрізь бачимо, що

всі — багаті й бідні — шукають задоволення, шукають джерел радості, та як мало шукачів знаходять їх! На жаль, здається неможливим, щоб світ збагнув великий факт, що Господнє благословення є справжнім невичерпним запасом багатств та задоволення, більшим, ніж теперішнє чи майбутнє життя!

Ті, кого Господь робить багатим Своїми обітницями та милістю, Своїм керівництвом та благословеннями, мають радість, якої інші надаремно шукають. Ці справжні багатства під час Євангельського віку можуть здобути всі, у кого є “вуха, щоб слухати” і хто дізнається про Божу милість у Христі. У Ньому заховані всі скарби Божественної Мудрості, Любові та Сили.

Єдиними, хто здобуває частку в цих благословеннях сьогодні, є ті, які стають послідовниками Ісуса через віру та посвячення свого життя Його службі. Тим не менше, у Ньому є також реституційні благословення для світу, які будуть роздані під час тисячі років Його царювання, що почнеться у Його Другому приході. Св. Петро говорить нам про це і звертає увагу на факт, що про це “пророчав Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх” (Дії 3: 19-21).

Божа Угода з Авраамом кілька разів була повторена у трохи іншій формі. Одне з цих подань є частиною нинішньої лекції. Та оскільки цією темою ми займемося наступного тижня, ми тільки згадаємо про неї і попросимо читача запам'ятати, що мова йшла не про небесну обітницю, а про земну: “Всю цю землю, яку бачиш”. Вона була дана земним людям: “І вчиню Я потомство твоє, як той порох землі”. Це зовсім інші обітници, ніж ті, які стосуються Духовного Насіння Авраама, і це продемонструє наша лекція наступного тижня.

R5170 (1913 p.)

УГОДА, ЗВ'ЯЗАНА КЛЯТВОЮ

1 Мойсея 15: 5-18

“Вірний бо Той, Хто обіцяв” (Євреїв 10: 23).

У різній формі Господь вісім разів повторював Аврааму Свою Угоду. Нинішня лекція звертає нашу увагу на Божу клятву, якою ця Угода була підтверджена Аврааму. Отже, св. Павло закликає

нас глянути на факт, що ці численні повторення та визначення Угоди, а також засвідчення Божою клятвою були передусім для нас — Духовного Ізраїлю, щоб ми “поспішили взятися за надію, передніше залишену для нас [у Євангелії]. Котра [надія, представлена в Угоді, укладеній з

Авраамом і підтверженій клятвою] для душі є, неначе якір безпечний і міцний, і входить у внутрішнє за завісу” (Євр. 6: 18, 19, Гиж.).

Апостол твердить, що ця Угода ще не виконалася і що християни життєво зацікавлені у її виконанні не менше, ніж юдеї та весь світ. Можливо, нас здивує, чому Бог так часто повторював цю Обітницю Аврааму, а тоді підтвердив її Ісаку та Якову і т. д.? Та коли ми глянемо, що ця Обітниця, немов шкарлупа, містить у собі весь Божий План Відкуплення та Реституції людини (як жолудь містить у собі дуб), це пояснює нам Божественну докладність. Це пояснює також, чому Обітницю, дану Аврааму, постійно згадують апостоли, пояснюючи нам надію Церкви та світу.

Обітниця була, перш за все, Аврааму: “Зведи очі свої, та поглянь із місця, де ти, на північ, і на південь, і на схід, і на захід, бо всю цю землю, яку бачиш, Я її дам навіки тобі та потомству твоєму”. Хоча Боже провидіння вело дітей Ізраїлю в землю, і її як спадщину дав їм Ісус Навин, це не виконало умов Обітниці. Ізраїльтяни не вступили у постійне володіння землею. Неодноразово вона переходила в руки филистимлян, єгиптян, асирійців, вавилонян і т. д., а тепер вже багато століть є під владою турків.

Юдеї зараз мають право на цю землю не більше, ніж мали ханаанеяни, амалекіти та інші, котрих вони прогнали, за винятком того, що вона належить їм на основі великої зв’язаної клятвою Угоди, укладеної з Авраамом. Як нерозсудливо поведуться вчені юдеї, які стверджують, що Авраам був міфічною постаттю, які цілковито не довіряють Богу та обітницям, даним Аврааму, і при цьому заявляють про своє право на Обіцяну Землю! Це не їхня Обіцяна Земля, і вона ніколи не належатиме нікому, окрім тих, хто тримається Обітниці (Рим. 4: 11-14).

ТРИ ДРУЖИНИ АВРААМА ЯК ОБРАЗИ

Відомо, що Авраам та його дружини були реальними посталями. Всемогутній доглядав їхні справи так, щоб вони стали образами. Тому Авраам був образом Бога, Ісак — образом Месії. Дружина Ісака, Ревека, зображувала Церкву, вибрану Малу Черідку Євангельського віку, для якої Бог передбачив співпадкоємство з Відкупителем у Його великому Царстві і через

яку, як Насіння Авраама, всі племена землі отримують благословення (Гал. 3: 29).

Якщо Авраам був образом Всемогутнього, то його дружини були образами трьох великих Божих Угод, через які згодом прийдуть усі Його благословення. Св. Павло пояснює, що так як Сара була неплодною, так само первісна, тобто головна, Божа Угода була неплодною довгий час — до приходу Ісуса. Тим часом, Агар представницьким чином стала його дружиною і намагалася привести спадкоємця обітниці, однак не змогла. Св. Павло стверджує, що в цьому Агар зображувала Угоду, укладену з Ізраїлем на Сінаї, яка не змогла привести справжнє Насіння Авраама, здатне благословити всі племена землі.

Оскільки Агар була служницею, вона зображувала рабство Угоди Закону, а її дитина, Ізмаїл, зрозуміло, зображувала юдейський народ. Ізраїльтяни були дійсно пов’язані з Богом, але всього лиш як діти Угоди рабства. Як згодом неплодна Сара привела сина обітниці, так, пояснює св. Павло, Божа первісна Угода у властивому часі привела справжнього Спадкоємця, Ісуса — Месію.

В одному образі всі послідовники Ісуса вважаються Його членами, а Він — їх Головою, як про це каже апостол: “А ви, браття, діти обітниці за Ісаком”. В іншому образі Ісус показаний як Наречений, а Його послідовники — як громада Нареченої. Ця картина показана в Ревеці, яка стала дружиною Ісака та співпадкоємицею з ним багатств Авраама та обітниць його насінню. В образі Сара померла перед тим, як Ісак одружився, що означає, що первісна Божа Угода, укладена з Авраамом, досягне свого виконання в приведенні на світ повного Месії, Голови та Тіла, Нареченого та Нареченої. Вони будуть Насінням Авраама, через яке всі народи отримують благословення.

АВРААМ ВІДДАВ ВСЕ ІСАКУ

В образі Авраам віддав все, що мав, Ісаку, подбавши через нього про Ізмаїла та своїх інших дітей від третьої дружини, Кетури. У позаобразі Бог обдаровує всією Своєю повнотою Христа, Месію, а через Нього дбає про буквальних ізраїльтян та про всі племена землі, про всіх, хто матиме благословення через позаобразного Ісака — Христа.

Натхненна інтерпретація, що Агар та Сара зображували Угоду Закону та нашу угоду цього Євангельського віку, дає запевнення, що третя дружина Авраама, яку він взяв після смерті Сарі і яка народила йому багатьох дітей, зображувала Нову Угоду, яка, як стверджує Біблія, буде незабаром запроваджена — у кінці цього Євангельського віку. Під цією Новою Угодою та через Духовне Насіння Авраама, Христа, (під час тисячі років Месіанського царювання) всі племена землі отримають благословення. Ось така довжина, ширина, висота і глибина Божої Любові до людства та Його задум для нього на майбутнє!

Дивлячись так, бачимо, що Божа Обітниця Аврааму мала тільки частковий початок на горі Морія; розвиток справжнього Насіння Авраама мав тільки початок в Ісусі, і справжнє Насіння, яке має благословити світ згідно з Його Обітницею, ще не завершено. Ми надіємося, що це Духовне Насіння незабаром буде укомплектоване через Перше Воскресіння. Тоді друга частина Обітниці, яка стосується букввальних людей, всього світу, почне виконуватися, бо в той час клас Месії, Духовне Насіння Авраама в силі та великій славі за завісою, встановить Царство — почне проявляти Месіанську владу та повноваження і почне благословити світ.

Царювання Месії, згідно зі Святим Письмом, має тривати тисячу років. Його наслідком буде в'язання сатани, обмеження гріха, розпорошення неутцтва та забобон, а також загальне освічення людства. Під цим опромінюючим впливом “пізнанням Господньої слави наповнена буде земля, як море вода покриває”, доки ніхто не потребуватиме вчити свого ближнього, бо всі будуть знати, розуміти і оцінювати Божественний задум і наявні в той час для них привілеї.

Під цим царюванням не тільки живі отримають благословення і будуть приведені назад до здоров'я, досконалості та вічного життя, але й усі, хто в гробах, прокинуться і повиходять, щоб мати схоже знання, привілеї та можливості. Тільки так племена землі, які померли до Авраама і відтоді є в повному незнанні про Бога та Його славні задуми, можуть отримати благословення.

МОВ ЗОРІ І МОВ ПІСОК

Тільки недавно дослідники Біблії дізналися, що Авраам повинен мати два насіння (за винятком

ізмаїльтян Закону, Угоди Агари): “Розмножу потомство твоє, немов зорі на небі, і немов той пісок, що на березі моря”. Зорі на небі, відповідно, зображують нам прославленого Христа і Його Церкву, Духовне Насіння Авраама, змінене з духовної природи на Божественну, від земних умов до небесних. Це і є спадкоємці з Гал. 3: 29, про яких згадує св. Павло ще раз, коли каже: “Бо зоря від зорі відрізняється славою! Так само й воскресіння МЕРТВИХ” (1 Кор. 15: 41, 42).

Та славний план Бога тільки почне виконуватися у прославленні Церкви. Усі племена землі (мов той пісок, що на березі моря) матимуть привілеї прийти до спільності з Богом під владою Царства Месії. Усі, які в той час свідомо і добровільно відкинуть Божественний порядок, будуть відтяти в Другій Смерті. Натомість усі, які приймуть умови Царства Месії і стануть слухняними їм, будуть поступово приведені до досконалості і через віру та слухняність будуть пов'язані з Богом і стануть земним, тобто людським, насінням Авраама, яке отримає людську досконалість і вічне життя в земному Едемі.

БОЖА КЛЯТВА АВРААМУ

Професор Додс [Dods] слушно підказав, що звичай розтинати тварин на дві частини і проходити між ними був древньою формою урочистого зобов'язання (договору) — клятви. Ось так Бог вжив надзвичайно переконливий символізм, щоб запевнити Авраама і все його потомство, що Божа Угода благословити Авраама та його Насіння ніколи не буде зламана. При цьому було дане пророцтво, яке показувало, що міне чотириста років, перш ніж Авраамові нащадки матимуть хоча би видимість Божественної милості, і що весь цей час вони перебуватимуть в ярмі рабства в Єгипті, а тоді будуть виведені звідти.

Св. Степан, мабуть, виразив переконання всіх апостолів, коли звернув увагу на факт, що Божа обітниця Аврааму ще не виконалася в той час, навіть якщо ізраїльтяни здобували Ханаан не раз протягом століть. Обітниця каже, що ця земля дістанеться Аврааму і його насінню по ньому. Св. Степан звернув увагу на факт, що Авраам ніколи не здобув достатньо землі Ханаану, щоб поставити на ній хоча б свою ногу. Він пояснює, що після того як Месія та Його Наречена будуть

прославлені як Царство, Авраам прокинеться з мертвих, щоб успадкувати цю землю і передати її своїм нащадкам. Та позаобраз, як ми бачили, буде ще більшим, бо ціла земля буде Божим

Раєм, а також Ханаанська Земля, для всіх, хто повернеться до згоди з Богом і буде прийнятий через віру та слухняність як насіння Авраама.
R5177 (1913 р.)

ВИПРОБУВАННЯ ВІРИ АВРААМА

1 Мойсея 22: 1-13

*“Бо Я милості хочу, а не жертви, і Богопізнання більше від цілопалень”
(Осії 6: 6).*

Сьогоднішнє дослідження говорить про одну з причин, чому Авраам був названий “отцем усім нам [хто з віри]”. Ціле його життя, як воно змальоване в Біблії, було життям віри, життям довір'я до Бога, упевненістю в Божественних обітницях. Однак кінцеве випробування, яке ми розглядаємо сьогодні, було жахливо суворим і показало, що той, хто був підданий випробуванню, відповідав дуже високому критерію — Божественному і людському. Очевидно, віра Авраама, як минали роки його знайомства з Богом, ставала щораз міцнішою. Ця віра, описана в нашій лекції, була такою величезною, що вражає нас. Тільки особа, дуже близько знайома зі Всемогутнім, повна співчуття і довіри, могла витримати таке випробування.

Воно прийшло через Божественний наказ Авраамові взяти свого сина, єдинака Ісака, у якому зосереджувалися обітниці, і принести його в жертву Богу на горі Морія. Щоб оцінити справу, ми повинні пам'ятати, що Авраам у той час мав 125 років і що Ісак був сином, який, як сказав Господь, мав бути шляхом до всіх обіцяних благословень.

Тепер нам треба повернутися назад і згадати, як за багато років до народження Ісака Авраам упродовж чотирнадцяти років думав, що Ізмаїл, можливо, буде шляхом до Божих благословень. Але повернемося ще назад і згадаємо про той довгий час перед народженням Ізмаїла, коли Авраам мандрував, як подорожній, і сподівався виконання Божої Обітниці, аж врешті дізнався, що його дружина неплідна, не здатна народжувати дітей. І от тепер, через пів століття чекання та сподівань, чи ж то можливо, щоб Бог зажадав від нього пожертвувати всім, щоб продемонструвати його відданість, його віру? Можливо. Наказ був

однозначний. Це не вигадка. Це не нашіптування ворожки чи чарівника. Це не сон.

Для людини з характером Авраама Божественний наказ означав негайний послух. Авраам почав діяти. “Зробіть усе те, що Він вам скаже”. Наготувавши все до подорожі, він якийсь час ішов у супроводі слуг. Тоді, залишивши їх, Авраам та Ісак попрямували на вершину гори Морія, яка багато століть по тому, за часів Соломона, стала місцем для Храму. Той самий скелястий виступ, на якому, правдоподібно, був зв'язаний Ісак, тепер став місцезнаходженням Мідного Жертовника.

Недавно, відвідуючи Єрусалим, ми з великим зацікавленням приглядалися цьому виступу, роздумуючи над Мудрістю Бога, що послала Авраама на те саме місце, яке Він визначив задалегідь, щоб на ньому знаходився Храм. Виступ оточений металевою огорожею, його можна оглянути, та не можна до нього торкатися. Посередині нього є отвір, у який, як каже передання, стікав надлишок крові жертв, відводячи її кудись убік.

Добре пам'ятаємо, як подробиці нинішнього дослідження промайнули в той час перед нашими очима! Поважний старець, Авраам, у супроводі свого відданого сина, спадкоємця обітниць, добре обізнаного з ними, прийшов на це місце. Розклавши дрова, батько тремтячими губами, але з рішучістю в серці, розповів синові про Божественний наказ. Тоді він приніс свого сина в жертву, хоча ніж, занесений над ним, не завдав смертельного удару. Перед лицем Небес жертва була складена, і рука вчасно зупинилася, як пояснює апостол: “З мертвих... тим і прийняв його в образі” (Євр. 11: 19, Кул.).

ПОЗАОБРАЗ ЦЬОГО

Згадані події далеких часів мали свій вплив на цих дійових осіб, та для Божого народу, просвіченого Святим Духом, вони мають ще

ширше значення. Ми вже бачили, що Авраам виступає образом Всемогутнього, Ісак — образом Христа, Голови і Тіла. Отже, перед нами позаобраз. Небесний Отець із готовністю приніс у жертву Свого Сина за нас, за гріхи всього світу: “Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся”. “Бог... дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне”, щоб у ньому всі земні племена отримали благословення.

Проте велика жертва Сина з боку Бога не означала вічну смерть Сина — знищення. Вона означала лише те, що Христос повинен померти для земних інтересів, надій, сподівань та амбіцій, повинен бути зачатий Святим Духом до нових надій, нових сподівань, нових амбіцій і нових умов за завісою.

Тому Бог не залишив Свого Сина в смерті, коли Той з готовністю віддав Себе в жертву за всіх нас, ані не залишив Його у людському стані жертви. Він підняв нашого Господа з мертвих (на третій день) до слави, яку Він мав у Отця ще перед тим, як світ постав, і дав Йому ще більшу славу, вище ангелів і “усякого уряду, і влади,.. і всякого ймення”. У цьому ми маємо позаобраз жертвоприношення Авраамом Ісака.

“КОЛИ ТІЛЬКИ РАЗОМ ІЗ НИМ МИ ТЕРПИМО”

Та позаобраз містить у собі щось ще більше. У Своему провидінні Бог постановив, що Ісус повинен бути Головою Церкви, Його Тіла. Ось чому страждання Христа, які дісталися Ісусові, Голові, і закінчилися майже дев’ятнадцять століть тому, були тільки частиною страждань позаобразного Ісака. Апостол каже: “А ви, браття, діти обітниць за Ісаком” (Гал. 4: 28).

Церква, яку Бог кличе зі світу від Дня П’ятидесятниці, зобов’язана показати свою відданість, вірність і право на участь у Першому Воскресінні, уподоблюючись Христовій смерті. “Коли тільки разом із Ним ми терпимо” (як Його члени), “щоб разом із Ним і прославитись” (як Його члени). Чаша страждань і безчестя, яку Отець дав Йому, була випробуванням Його вірності та відданості. Ту саму чашу Він передав Своїм послідовникам, кажучи: “Пийте з неї всі”, наслідуйте Мій приклад, показуючи свою любов і відданість Богу та Його справі до самої смерті.

Господь Ісус пильнує Свої вівці, і про це Він виразно сказав Сам. Коли Він докорив Савлу з Тарсу за смерть св. Степана і за утискування Церкви, то промовив: “Савле, Савле, чому ти Мене переслідуєш?” Савло ніколи не бачив Ісуса особисто в плоті, щоб переслідувати Його, та все, що було зроблено найменшому з Його учнів, було зроблено Ісусові. Це далі є правдою і буде правдою до того часу, поки Тіло Христа, яким є вибрана Церква, не буде завершено і прославлене. Тим часом той, хто завдасть шкоди одному з найменших Господніх малих або подасть кухоль зимної води одному з найменших цих, робить це самому Господу Слави.

БАРАН У ГУЩАВИНІ

Коли Бог через ангела стримав руку Авраама від принесення в жертву життя його сина, замість нього в жертву був принесений баран, що заплутався в гущавині. Ось так баран, принесений у жертву, став символом Насіння Авраама і вказівкою на ту частину процесу, завдяки якій відбудеться примирення Божественної справедливості заради всіх земних племен, щоб дати дозвіл на їх благословення Месіанським Царством.

Ми повинні пам’ятати, що ця сама думка переважала в подальших Божих стосунках з Ізраїлем. Для цього забивали Пасхальне Ягня, і його кров, покроплена образно, вказувала на факт, що спасіння Церкви Первородних в Євангельському віці можливе тільки через забитого Агнця, “Агнця Божого, що на Себе гріх світу бере”. Схожим чином жертви за гріх та жертви цілопалень в Ізраїлі свідчили про потребу у викупній праці, як передумові будь-яких благословень для Ізраїлю, або ж через нього для інших народів, племен та язиків.

Серед численних уроків, які християни можуть засвоїти з випробувань віри Авраама, є наступні:

(1) Потреба в смерті Того, через Кого благословення остаточно прийдуть на все людство. Коли б Ісус не помер за наші гріхи, не було би жодного їхнього скасування. Отже, не було би жодного воскресіння з мертвих, і така річ як смерть була би чимось більшим, ніж сон. Вона означала би зникнення.

(2) Будьмо певні, що коли б Ісус не виконав вірно Своєї частини угоди і не віддав Свого життя, Він не мав би частки у величному завершенні і звеличенні до Божественної природи. Св. Павло стверджує це, кажучи, що Він був вірний до самої смерті, “і то смерті хресної... Тому й [завдяки тому] Бог повищив Його” (Фил. 2: 8, 9).

(3) Ми повинні пам'ятати, що це саме правило стосується всієї Церкви. Недостатньо

посвятити своє життя. Ми повинні показати нашу відданість та вірність у тому, як ми віддаємо його, як ми беремо хрест, як ми п'ємо Його чашу, як ми занурені у Його смерть. Тільки такі матимуть частку в Престолі Слави Месії. “Коли разом із Ним ми померли, то й житимемо разом із Ним! А коли терпимо, то будемо разом також царювати”.

R5180 (1913 p.)

СТАРОДАВНІ ГІДНІ

Євреїв 11: 1-19

“На Тебе надіялись наші батьки, надіялися, і Ти визволив їх” (Псалом 22: 5).

Св. Павло в цій лекції змальовує яскраві картини чудес, чинених вірою в древні часи, і тоді наводить частковий перелік героїв тих битв віри, а також стислий словесний опис характеру їхніх тріумфів. Широка основа для його дослідження знаходиться у першому вірші цієї лекції: “А віра то підстава сподіваного, доказ небаченого”. Як вода не настільки тверда, щоб ходити по ній, хіба що замерзне у вигляді льоду, так і погляд на щось, у простому значенні слова, не достатній як основа для нашої довіри та подальшого поступу, хіба що він зміцніє, кристалізується у вигляді тривкої віри.

Таким чином, ми завжди повинні чітко розрізняти між легковірністю і вірою: легковірністю, яка варта догани, і вірою, яка гідна похвали. Кристалізована віра, яка безпечно перенесе нас над сипучими пісками неуктва та забобонів і благополучно приведе до мети, яку визначив для нас Бог, потребує чогось більше, ніж людських запевнень, ніж нашої власної уяви або когось іншого.

Справжня віра шукає переконливого послання від Господа. Вона потребує старанності у своєму намаганні знайти таке послання. Тоді вона стає підставою, тобто доказом, небаченого.

З такою вірою в Бога та в Його обітницю, що Він дасть Ізраїлю землю Ханаан, двоє старших, посланих розвідати землю, принесли назад добру звістку. Їхні товариші, яким забракло віри, побачили тільки силу ханаанеян і принесли незадовільну звістку. Вірою ми сприймаємо слова про Божественну Силу, яка створила планети, яка упорядкувала віки та епохи в людських

справах і яка принесе наслідки, неясні на початку і видимі тільки для очей віри.

АВРААМ, ЕНОХ ТА НОЙ

Вірою Авель приніс Господу кращу жертву, ніж Каїн, і через прийняття жертвоприношення здобув свідчення, що сподобався Богу. Його прийняття далі свідчить на його користь, хоча він мертвий. Віра Авеля, безсумнівно, була наслідком намагання триматися ближче Бога, розуміти, чим є гріх і чому прийшло покарання смертю. Керований вірою, він приніс у жертву тварин, які зображували кращі жертви, через які остаточно вдасться досягти примирення між Богом і людством.

Завдяки своїй вірі Енох був перенесений, щоб не бачити смерті. Він “ходив із Богом і... забрав його Бог”. Розповідь про перенесення Еноха підтверджена не раз, і ми можемо прийняти її вірою. Нічого не сказано, куди його забрано, за винятком того, що він не був забраний на небо (Ів. 3: 13). Навпаки, ми знаємо, що Бог міг зберегти його життя на протязі всіх цих століть як ілюстрацію того, як людське життя могло би бути продовжене Божественною силою, коли б не вирок смерті, який Бог виніс людству. Зрозуміло, що Енох не може бути винятком під цим прокляттям. Він знаходиться під вироком смерті і може прийти до повної досконалості та Божественного виправдання до життя тільки через заслугу Відкупителя, як і інші.

Віра Ноя проявилася у слухняності збудувати ковчег у той час, коли не було жодного приводу для такого будівництва, бо й крапля дощу не впала від створення людини до того часу (1 М. 2: 5). Бог благословив його віру і дав через нього благословення його сім'ї.

ХТО НЕ МАЄ ВІРИ, ТОЙ НЕПРИЙНЯТНИЙ ТЕПЕР

Св. Павло стверджує категорично: “Без віри неможливо подобатися Богу” (Хом.). Судячи з цього виразу, ми можемо сказати, що особа подобається Богу настільки, наскільки вона має віру, і не подобається настільки, наскільки їй бракує віри. Безперечно, перед нами стимул до зростання у вірі, оскільки весь Божий народ прагне бути приємним Його очам.

Та віра не однаково легко дається всім людям. Для декого віра в Бога та Його обітниці може ототожнюватися з абсолютним знанням, і з цією вірою-знанням вони можуть наважитися на що завгодно і справді наважуються щораз більше. Однак це вірно не про всіх. Є багато таких, які мають менше віри, та попри це вони далі є Божими дітьми і потребують молитися: “Додай Ти нам віри!”. Вони повинні намагатися наслідувати віру інших, і їх треба підбадьорювати, нагадуючи про те, як їхня віра вже не раз отримувала нагороду. Однак є ще інші, для яких віра здається абсолютно неможливою. Вони нездатні вірити в жодну річ, яка знаходиться за межами їхніх п’яти органів сприйняття. Вони ніколи не розвинули шостого відчуття — віри, довір’я до Господа.

Що ми скажемо про них? Чи вони будуть через цю природню успадковану рису позбавлені Божественної милості на всю вічність, бо не подобалися Богу через те, що Йому “без віри неможливо подобатися” (Хом.)? Святе Письмо так не вчить. Воно вчить, що надходить час, коли під владою милостивого Царства Месії “земля буде повна пізнання Господнього”, яке здобудуть всі класи. Це не залежатиме від віри, ані тільки від тих, які можуть проявляти віру. Шлях буде таким чистим і виразним, що жодний подорожній чи простак не помилиться, коли буде намагатися знайти, пізнати і оцінити Правду.

Але в теперішньому часі віра, судячи з Божественного задуму, є невід’ємною річчю, тому що Отець шукає особливий клас, щоб той був приятелькою, Нареченою і Співспадкомицею Його Сина. Оскільки вони мають зайняти дуже відповідальне становище, дуже почесне, пов’язане з великою службою, потрібно, щоб вони у всьому зазнали спокус і випробувань. Їхня віра у Всемогутнього повинна бути безумовною. Так само, побачимо, Бог приготував особливу

працю для Стародавніх Гідних, згаданих у нинішній лекції, і Він визнав гідними цієї праці тільки тих, хто здатний показати велику віру в Нього та Його Слово.

АВРААМ ДОЖИДАВ МІСТА

Переходячи до Авраама, св. Павло перераховує різні кроки його віри. Він відгукнувся на поклик і вирушив у Ханаан, не знаючи докладно, що його чекає. Вірою він тимчасово перебував у Обіцяній Землі, як чужинець, мешкаючи в наметах, як згодом мешкав Ісак та Яків, учасники цієї ж Обітниці, спадкоємці через нього. Сара також показала віру. Апостол стверджує, що це допомогло їй стати матір’ю Ісака і поєднати себе з Обітницею, яка запевняє, що насіння Авраама через неї буде мов пісок на березі моря — незліченне.

Підсумовуючи (в. 13), св. Павло говорить, що всі ці шляхетні особи повмирили у вірі, не отримавши обіцяного. Вони раділи тим, що вірою дивилися здалека. Ця віра була такою сильною, що вони були готові залишатися пілігримами та чужинцями, кочівниками. Подорожування тут і там свідчило, що жодне з міст і жодна з країн, через які їм доводилося переходити не раз, не були задовільними для них. Та вони не проявляли незадоволення в тому значенні, немовби хотіли повернутися до своєї попередньої батьківщини, Харану. Вони лише шукали кращої країни, небесної країни, “чекали міста, що має підвалини, що Бог його будівничий та творець”.

На перший погляд, існує причина різнитися в думках щодо значення цих слів апостола. Чи він хотів сказати, що Авраам, Ісак та Яків прагнули знайти в небесній країні? Чи він мав на увазі, що вони шукали місця в Небесному Єрусалимі, як шукає цього Міста — Царства Месії — Наречена, Дружина Агнця?

Ми так не думаємо. Вони не мали небесних обітниць, про які могли би думати. У них не було Божого Слова, яке давало б їм хоча би натяк на зміну природи з людської на духовну. Усі їхні обітниці стосувалися землі, були земні: “Бо всю цю землю, яку бачиш, Я її дам навіки тобі та потомству твоєму” і т. д. Ми вважаємо, що країною, яку вони шукали, є Рай, такий близький тепер, де “звеселиться пустиня та пуща, і радітиме степ, і зацвіте, мов троянда”, де “води в пустині заб’ють джерелом”, і благословення

від Господа витіснить прокляття гріха та смерті. Саме цю країну Бог хоче зробити спадщиною всіх людей, коли вони повернуться до згоди з Божественною волею під час Месіанського царювання праведності.

Коли ми читаємо, що Авраам шукав “міста, що має підвалини, що Бог його будівничий та творець”, наш розум мимоволі звертається до Нового Єрусалима, Міста Бога, яке остаточно зійде від Бога на землю. Але це не буде буквальне місто. Весь уривок символічний. Новий Єрусалим буде Месіанським Царством. Він буде столицею, центром Уряду, загально визнаного суспільного ладу на землі. З нього вийде Закон Бога, знання про Бога, благословення від Бога. З нього походить влада та повноваження, які впродовж тисячі років будуть керувати світом у праведності, знищуючи гріх, смерть та все, що прихильне гріхові, і підносячи всіх, хто любитиме праведність та Правду.

Новий Єрусалим — це, перш за все, Церква в славі на духовному рівні, Царство, Боже правління, яке походить від Месії. Але він

також матиме своїх земних представників. Ті, про кого св. Павло тут згадує, хто був вірний у своєму часі — Авраам, Ісак, Яків, пророки і всі Стародавні Гідні, будуть князями на землі (представниками невидимого Месії та Його Нареченої) і матимуть підтримку з боку їх влади та повноважень (Пс. 45: 17).

Про них Ісус сказав, говорячи: “Побачите ви Авраама, та Ісака та Якова, та пророків усіх в Царстві”. А про Себе Він сказав: “Ще недовго, і вже світ Мене не побачить”. Про Церкву апостол каже: “Ми... будем подібні до Нього”. Ми всі повинні переіменитися. Плоть та кров не можуть успадкувати Царства Небес на духовному рівні.

У той час Авраам, Ісак, Яків та всі вірні минулого чекали на обіцяне воскресіння мертвих, яке має відбутися під керуванням Уряду Месії — уряду, символічно представленого містом, так як Санкт-Петербург представляє Росію, Париж — Францію, Лондон — Великобританію, Берлін — Німеччину, а Вашингтон — Сполучені Штати.

R5188 (1913 p.)

КОШТ УЧНІВСТВА

*“Коли нас лихословлять, ми благословляємо;
як нас переслідують, ми терпимо”
(1 Коринтян 4: 12).*

Оскільки Бог є Любов, то найвищим ідеалом досконалості, який Він дав Своему народові, є критерій Любові. Неможливо уявити собі вищого критерію ніж цей, ані більш важкого для здобуття. Це особлива прикмета, без якої ніхто не здобуде нагороди високого поклику Бога в Ісусі Христі. Цей відбиток досконалості був помітний на нашому Господі. Він прагнув виконувати волю Отця в усьому навіть ціною власного життя, віддаючи його за тих, хто з причини гріха Адама був під вироком смерті.

Проте наш Господь не потребував бігти до цієї позначки досконалої любові, бо Він завжди був досконалим — “святим, незлобивим, невинним, відлученим від грішників” (Євр. 7: 26). Церква, навпаки, з природи є недосконалою, спадково деградованою, але ми обмилися від усіх плям провин у крові Агнця. Цієї позначки досконалої любові ми досягаємо поступово. Спочатку ми здобуємо досконалість намірів серця, а тоді переходимо крізь випробування,

які кристалізують наш характер у праведності. У всіх цих випробуваннях та труднощах ми повинні продемонструвати, що коли б наш фізичний організм був досконалий, ми б завжди виконували святу Божу волю.

Коли ми бачимо цю рису любові в нашому Господі Ісусі, ми оцінюємо її, хоча при цьому розуміємо, що ми не досягаємо критерію, якого вимагає Бог. Тим не менше, наше велике бажання — мати досконалу любов до всього, що відповідає волі Бога. Після здобуття досконалих намірів серця випробування вже не полягає в досягненні цієї позначки, а в тому, щоб стояти біля неї, доки наш характер не кристалізується. Як каже апостол Павло: “Все подолавши, встояти” (Еф. 6: 13, Дерк.). Ми не можемо перевершити досконалу любов, бо ніхто не може зробити більше, ніж виявити повне бажання, щоб у ньому виконалася Божа воля. Ніхто не може зробити більше, скільки б він не прожив ще — п’ять чи п’ятдесят років. Досконала любов є позначкою, до якої треба прямувати, і неможливо дійти до вищого критерію.

Коли хтось стоїть біля позначки Любові, його випробування стають щораз більшими. Ми знаємо труднощів, часом досить банальних, які спокушують нас до злоби, заздрості, гніву та суперечок. Якщо ці випробування нас здолають і позбавлять стану досконалої любові, ми втратимо нагороду, за якою біжимо (Фил. 3: 14). Той, хто відпадає, може потрапити до Великої Громади для розвитку, та коли б він втратив усю любов, він піде на Другу Смерть. В обох цих випадках особа віддаляється від позначки досконалої Любові — єдиного критерію тих, хто прагне бути в Царстві і брати участь у славних речах, які Бог зберіг для тих, хто любить Його понад усе.

ДОБРОТА ТА ДОБРОЗИЧЛИВІСТЬ — ПРИКМЕТИ БОЖОГО НАРОДУ

Наш Господь хоче бачити у Своїх послідовниках схильність долати слабості та нахили деградованого стану і йти Його слідами. Про Нього написано: “Бо й Христос постраждав за нас, і залишив нам приклад, щоб пішли ми слідами Його... Коли був лихословлений, Він не лихословив взаємно, а коли Він страждав, не погрожував” (1 Петр. 2: 21-23). Зазнати лихослів'я означає виглядати негідним, зазнати ганьби, усних образ. Природна тенденція усіх — обурюватися несправедливістю, віддавати злом за зло, відплачувати тим самим і, якщо можливо, навіть більшим. Це природна схильність, адже ми знаходимося в деградованому стані, наш розум розбалансований.

Вчення нашого Господа цілком суперечить такому духу лихослів'я. Скільки б нас не лихословили, ми не повинні лихословити у відповідь; скільки б нас не переслідували, ми не повинні переслідувати у відповідь. Такий Закон Нового Створіння. Замість того, щоб лихословити у відповідь, ми повинні благословити. Це не означає, що коли хтось скаже про нас погане, ми повинні промовити: “Нехай Бог благословить тебе”. Просто, якщо ця особа має труднощі і потребує допомоги, ми повинні забути про те, що вона вчинила нам, і бути готовими допомогти їй так, як будь-кому іншому.

Дух доброти і зичливості повинен бути духом Господнього народу. Ми повинні благословити тих, хто нас лихословить і переслідує, роблячи їм добро і пояснюючи, якщо можливо, обставини, які вони, мабуть,

зрозуміли неправильно. Ми повинні благословити їх, допомагаючи, якщо трапиться нагода, вибратися з темряви у світло.

Наша віра дуже зміцниться, якщо ми будемо дивитися на шлях нашого Господа і бачити схожість Його труднощів з нашими. Він сам і Його апостоли зазнали переслідувань з боку представників юдейського дому віри. Увесь юдейський народ вважав себе Божим народом, і наш Господь вважав їх Своїми, як написано в Івана 1: 11. Та коли Він “прийшов до Своїх”, вони Його не прийняли, а переслідували і навіть розп'яли. Згодом вони переслідували Його апостолів та їхніх послідовників. Мабуть, цей дім віри мав монополію на переслідування. Увесь Євангельський вік ті, які називали себе Божим народом, переслідували інших. Католики і протестанти переслідували одні одних, а також юдеїв, Божий вибраний народ. Більшість переслідувачів називала себе Божим народом і навіть справді думала, що ним є.

Переслідування сьогодні є такого ж роду. Вони походять від тих, хто називає себе Господнім народом. Відповідно, є біблійний вірш, який говорить: “Ваші брати, що ненавидять вас і проганяють вас за ймення Моє, говорять: «Нехай явить Себе в Славі Господь, і ми подивимося на втіху вашу». Але вони будуть посоромлені” (Іс. 66: 5, Гиж.). Цей вираз стосується також членів наших сімей, які не погоджуються з Правдою. Отже, будь-які переслідування, які походять від членів наших сімей, є переважно з боку тих, які називають себе християнами. Як правило, їхня опозиція не є з особистих міркувань, а з причини якоїсь доктринальної речі, яку вони бачать у іншому світлі, аніж ті, кого вони переслідують.

Господній народ повинен із більшим розумінням відноситись до тих, хто може бути його переслідувачем. Ми пригадуємо випадки, де переслідування відбувалося з переконанням, що переслідувачі виконують Божу волю. Ті, які переслідували Господа Ісуса, до певної міри не знали, що вони роблять. У Діях Ап. 3: 17 св. Петро каже: “А тепер, браття, знаю, що вчинили ви це з несвідомості, як і ваші начальники”. А св. Павло говорить: “Коли б бо пізнали були, то не розп'яли б вони Господа слави” (1 Кор. 2: 8). Коли Савло з Тарсу переслідував св. Степана та інших з ранньої Церкви, він дійсно думав,

що виконує службу Богу, як сам про це згодом розповів (Дії 26: 9-11).

ЛОЯЛЬНІСТЬ ПРАВДІ ВИКЛИКАЄ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ

Тих, хто був вірний Божій Правді, виганяли з “синагог” протягом усього Євангельського віку. Людські віровчення стали бар’єрами, які відгородили кожного, хто розумів Боже Слово. Був час, коли багатьох відлучали від церкви як єретиків з причини їхнього сумління. Одним із таких був Мігель Сервет, християнський брат, до жахливої смерті на вогнищі якого був причетний Жан Кальвін. Такий спосіб поведінки буквально виконав біблійний вірш, який говорить: “Вас виженуть із синагог. Прийде навіть година, коли кожен, хто вам смерть заподіє, то думатиме, ніби службу приносить він Богові” (Ів. 16: 2).

Особи, які несли службу в синагогах, не завжди були поганими людьми, але вони помилялися, як Савло з Тарсу, який вкидав чоловіків та жінок до в’язниць (Дії 8: 3). Ті самі умови існують сьогодні. Темрява ненавидить світло. Коли хтось здобуває світло Божого Слова, йому кажуть: “Якщо хочеш залишатися з нами, більше не говори про ці речі”. Таким чином, відданих Богу силоміць виганяють зі синагог.

У наші дні є певна особливість, якої не було в інші дні. Божественний План настільки чудовий, що в його світлі ми бачимо, як інші перебувають у темряві. Голос Бога, голос сумління, голос поінформованості кличе Божий народ вийти з Вавилону, що хибно представляє Божий характер, План та Боже Слово. Замість почуття помсти ми повинні мати співчуття до наших ворогів — не разом із ними, а, власне, до них. Ми повинні розуміти, що з ними переважно є так, як було з юдеями за днів нашого Господа, які, коли б знали, що вони роблять, то соромилися б своєї поведінки.

Нинішні переслідування відрізняються від переслідувань у будь-якому іншому періоді історії. Багатьох вірних послідовників Господа осуджують та лихословлять за відданість Божому Слову. Проте слова нашого Господа запевняють нас, що тих, хто вірний Йому, неминуче будуть лихословити, як лихословили Його. Маючи в розумі Його слова, ми не повинні дивуватися, коли проти Його вірних послідовників висувають

фальшиві звинувачення та інсинуації, залежно від того, наскільки їх знають як Його слуг.

Господня пересторога про те, що люди “будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе ради Мене” (Мт. 5: 11), не означає, що ті, хто обмовляє справжнього християнина, будуть казати: “Ми це робимо заради Христа, бо ти один з Його послідовників”. Ми ніколи не чули, щоб когось так переслідували, тому наш Господь не мав на увазі таку поведінку. Очевидно, Господь хотів сказати, що якби не відданість Божому Слову, то Його послідовників, які, як і Він, були шановані, помірковані, правдиві, чесні, порядні, повні духа здорового розуму, високо поважали б релігійні особи з імені. Відомі церковники ненавидять їх за те, що вони вірно вказують на популярні неправди, ненавидять їх за відданість Правді.

ЗОЛОТЕ ПРАВИЛО — ТЕСТ ДЛЯ ХРИСТІЯН

Ці умови є тестом для прихильників церковництва щодо вимог Золотого Правил. Тому коли вони лихословлять через злобу, ненависть, незгоди та протистояння, вони засуджують себе згідно з цим правилом, бо добре знають, що інші не хочуть, щоб про них говорили погане — чи то поголоски, чи сфабриковану брехню, чи зі злих намірів.

Ці умови є також тестом для всіх із Господнього народу, щоб переконатися, чи вони готові стерпіти ці переслідування та опозицію охоче, як частковий кошт приналежності до учнів Христа. Якщо під тиском вони будуть лихословити у відповідь, ображати і зводити наклепи, то тим самим продемонструють, що вони негідні мати місце в Царстві. Якщо, з іншого боку, вони приймуть ці уроки терпляче та покійно, то зможуть розвинути характер, більш схожий на характер свого Відкупителя, і стати більш достойними мати з Ним участь у майбутній славі.

Вираз нашого Господа “Ви — сіль землі” можна цілком слушно застосувати до тих послідовників Господа, які прислухаються до Його вчень та виховують у собі подобу Його характеру. Як сіль корисна, щоб запобігти гниттю, так і вплив цих вірних має запобіжну дію. Під час Першого Приходу світ був у стані, який, очевидно, тільки пришвидшував виродження

та псування, хоча був готовий до сприйняття запобіжного впливу, що поширювався від членів Тіла Христа. Цей вплив далі помітний у так званому християнстві.

Тож навіть сьогодні, коли справді посвячених віруючих у великого Відкупителя, за загальним визнанням, небагато, сіль вчень Спасителя далі має широкий вплив на світ. Без неї, безумовно, зіпсуття та повний крах прийшли б вже давно. Не дивлячись на це, ми бачимо на кожному кроці дію надзвичайно аморальних та корумпованих впливів; і чим ширший наш кругозір і більш широка інформація, тим більше ми усвідомлюємо правдивість цього твердження. Коли останній член Тіла Христа перейде за завису солі не стане. Тоді все швидко охопить зіпсуття, і наслідком буде великий час утиску, якого не було, відколи існують люди (Мт. 24: 21; Дан. 12: 1).

Святе Письмо звертає увагу на факт, що посвячений народ Господа настільки відданий Йому, що у всіх його стражданнях Він страждає з ним (Іс. 63: 9). Коли Савло з Тарсу переслідував ранню Церкву, наш Господь промовив до нього в дорозі до Дамаску і сказав: «Савле, Савле, чому ти МЕНЕ переслідуєш?» А він запитав: «Хто Ти, Пане?» А Той: «Я Ісус, що Його переслідуєш ти» (Дії 9: 4, 5). Савло не переслідував прославленого Спасителя безпосередньо, але він переслідував послідовників Ісуса — не Нові Створіння, а плоть. Оскільки відтоді наш Господь приймає плоть Своїх послідовників як власну, про Церкву сказано, що вона доповнює позосталі страждання Христа (Кол. 1: 24).

На протязі Євангельського віку світ був сліпим до факту, що він переслідує Церкву Христа, тих, кого Бог обрав бути співпадкоємцями з Господом Ісусом Христом (Рим. 8: 17). Коли згодом людям розплющатся очі, вони зрозуміють, що нарobili, і їм буде дуже соромно за свою поведінку. Коли Савло з Тарсу побачив, що він боровся з Богом, весь його життєвий шлях змінився.

ПОЗАОБРАЗНЕ СПАЛЕННЯ ЗА ТАБОРОМ

Як наш Господь постраждав у плоті, так само повинні постраждати члени Церкви, Його Тіло (Еф. 1: 22, 23). Св. Петро нагадує нам, що ми повинні цього сподіватися: “Отож, коли тілом Христос постраждав за нас, то озбройтеся

й ви тією самою думкою” (1 Петр. 4: 1). Але страждає плоть, а не Нове Створіння. І коли ми страждаємо в плоті, ми розвиваємося в дусі.

У Пс. 44: 23 читаємо: “Нас побивають за Тебе щоденно, пораховано нас, як овечок жертovníх”. Св. Павло показує, що цей вираз є пророчим і стосується всього членства в Христі, якого наш Господь Ісус є Головою (Рим. 8: 36). День, про який є згадка, — це Євангельський вік (2 Кор. 6: 2), позаобразний День Примирення. Як в образному Дні Примирення складали образні жертви, так весь Євангельський вік складаються позаобразні “кращі жертви” (Євр. 9: 23; 13: 11-13). Ці “кращі жертви” почалися з нашого Господа і продовжуються у випадку Його Тіла, яким є Церква.

Позаобразне жертвування почалося в той час, коли наш Господь посвятився, що означало повне підкорення Його життя Богу, щоб Отець вжив Його так, як вважав за потрібне і як могло вказати провидіння Отця. Церква йде слідом за Ним. Наше посвячення полягає в тому, щоб бути мертвими для світу, земних надій, цілей та амбіцій. У випадку нашого Господа, бачимо, жертвна смерть означала не тільки віддання фізичних сил під час зцілень, навчання і т. п., але й містила страждання через спротив тих, хто був поряд. Навіть від членів Своєї сім’ї Він зазнав насмішок. Ось так Ісус помирав щодня.

Наскільки ми вірні нашому Небесному Отцю та умовам нашого посвячення, настільки ми будемо мати схожі випробування. Вірність нашій угоді жертви принесе протистояння з боку світу, плоті та диявола. Особливо ж нас будуть переслідувати ті християни, які не настільки розвинуті, щоб оцінювати речі з правильного погляду.

Св. Павло, говорячи про себе, каже, що він умирав щоденно (1 Кор. 15: 31). Цей вираз стосується всіх, хто віддає своє життя в Господній службі. Часом це втрата фізичних сил, часом — удар від тих, хто кривдить нас, раниць, завдає болю своїм язиком. В образі такі труднощі були представлені паленням плоті за табором, у місці, яке зображувало стан вигнання.

Світ буде висміювати вірних слуг Господа, як про це Він сказав наперед (Мт. 24: 9; Ів. 16: 1-3). Ніхто не оцінюватиме їхньої поведінки повного посвячення виконувати волю Отця, бо для світу вона здається безглуздою. Це догана. Наш

Господь сказав: “Бо кожен, хто робить лихе, ненавидить світло, і не приходять до світла, щоб не зганено вчинків його” (Ів. 3: 20).

Бути вірним до смерті — частина угоди жертви. У деяких випадках смерть може настати рано, в інших — пізно. Св. Степан був вірним до смерті, яка в його християнському випробуванні

настала рано. Св. Петро також був вірним, та смерть спіткала його після того, як він прожив довге життя. Обітниця для переможця звучить: “Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінця життя” (Об. 2: 10). “А коли терпимо, то будемо разом також царювати” (2 Тим. 2: 12).

R5172 (1913 p.)

ПОКОРА — СКЛАДОВА СПРАВЖНЬОЇ ВІДВАГИ

“Не будь мудрий у власних очах, бійся Господа та ухиляйся від злого” (Притчі 3: 7).

Ніщо не є таким небезпечним для Божої дитини, як самовпевненість. Вона заважає реформувати серце, не дає бути справді корисним іншим і, передусім, корисним у Божій службі, бо Слово каже: “Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать” (Як. 4: 6). Святе Письмо скрізь робить переконливим факт, що той, хто хоче бути в згоді з Богом, мусить бути покірним. Господь обдаровує благословеннями покірних, лагідних, охочих вчитися. Ісус сказав: “Блаженні лагідні” (Мт. 5: 5). Апостол навчає: “Тож покоріться під міцну Божу руку, щоб Він вас Свого часу повищить” (1 Петр. 5: 6).

Боже Слово звертає увагу на факт, що Ісус був лагідним та скромним (Мт. 11: 29, 30). Ця покірність розуму та серця у багатьох відношеннях була таємницею Його успіху. Коли б Він не був покірним, Він не здобув би славного становища, до якого був звеличений.

Існує видимий контраст між Ісусом та сатаною. Один думав, як звеличити себе, інший — як упокоритися (Іс. 14: 13, 14; Фил. 2: 8). Сатана сказав: “Я піднесусь вище інших ангелів, я буду, як Всевишній, я буду мати владу, як Він. Я би показав ангелам велику мудрість, коли б я мав контроль над справами”. Інспірований цим злим духом, сатана запрагнув показати, що він може.

Святе Письмо дає нам зрозуміти, що нестримне бажання сатани вирізнятися було ключем до його падіння. Амбіція — добра річ, та тільки тоді, коли спирається на покору. Будь-який дух, який не поважає Божу Мудрість, є справді безглуздям.

Дух сатани був духом честолюбства та пихи. Бог уже високо привілеював його, як приналежного до одного з найвищих рангів ангелів, та він не вдовольнився своїми великими почестями та благословеннями, а прагнув здобути ще більший вплив та владу, ніж та, яку Богу було угодно

йому дати. Це протизаконне прагнення здобути владу привело його не тільки до бунту проти Божественного Правління, але й до того, щоб стати “душогубом” (Ів. 8: 44) наших прабатьків, щоб здобути контроль над ними — мету своєї амбіції.

Яким короткозорим був противник, подумавши перевершити Єгови, звеличитися і збудувати конкуруюче Царство! Скоро безглуздя сатани стане явним. Коли прийде властивий у Господа час, Той, Хто упокорився, слухняний волі Отця, буде піднятий до царської влади та повноважень, до становища по правиці Отця в Царстві Вселеної. Натомість той, хто намагався узурпувати, буде зв’язаний і цілковито знищений.

СПОЧАТКУ ПОКОРА, ПОТІМ ЗВЕЛИЧЕННЯ

Наш Господь Ісус, на відміну від сатани, обрав інший шлях. Замість того, щоб спробувати вжити Свою владу, Він мав найвищу повагу до Єгови. Він сказав: “Твоєю волю чинити, мій Боже, Я хочу” (Пс. 40: 9). Ісус дотримувався шляху покори в присутності Одвічного, і Отець провадив Його так, як ніколи не провадив би, коли б Той мав самовдоволенний дух. Під проводом Отця Він упокорив Себе. Він “навчився послуху з того, що вистраждав був” (Євр. 5: 8), і після Своєї смерті та воскресіння отримав нагороду Божественної природи. Він став Спадкоємцем усіх ласкавих обітниць Божого Слова, “наслідником всього” (Євр. 1: 2).

Ці два знаменні приклади дають лекцію, яка справляє велике враження. Вони показують нам, що копіювання честолюбної та самовдоволеної поведінки сатани віддалить нас від Бога. Ми повинні розуміти Мудрість Бога і підкорятися цілковито Його волі. Якщо ми ходимо слухняно слідами Учителя, ми здобудемо славу та честь із нашим Господом.

Мудрість Бога є дурістю в людей. Люди в цьому світі слухаються тільки власного розуму. Часом вони хваляться цим, кажучи: “Я маю свої власні думки”. Ми всі переконаємося, що те, що ми знаємо, зовсім незначне і зазвичай зовсім неправильне. Досвід — чудовий вчитель.

Уроки, завчені в Школі Христа, — це здебільшого уроки покори, яка надзвичайно потрібна учням у цій школі. Життєва стежка настільки вузька, що той, хто любить широкий, показний шлях, не захоче ходити вузьким. Господь дозволяє самовдоволенням повернути убік. Навіть якщо вони почали йти Його шляхом, то їм дозволено мандрувати за власними безглуздими хибними переконаннями. Якщо ж вони далі триматимуться цього шляху, то він заведе їх до знищення.

МУДРІСТЬ ЦЬОГО СВІТУ Є ДУРОЩАМИ В БОГА

Коли ж мова йде про світ, то всі люди, чи то вони живуть у християнських землях, чи в язичницьких, повинні прийти до знання Правди (1 Тим. 2: 3, 4). Це знання не буде теоретичним, бо людство буде приведенне до нього через практичний досвід. Насправді весь світ здобуває сьогодні великий урок. Коли Нова Епоха буде запроваджена, і Правда стане зрозумілою, людство усвідомить, яким безглуздом воно було. Люди побачать, яким нерозумним була більша частина

їхнього шляху: “І загине мудрість премудрих” (Іс. 29: 14).

Людству буде прикро усвідомити, які незграбні зусилля воно робило в різних напрямках. Коли б науковці та філософи, якщо їх запитати про Бога, відповіли: “Ми не знаємо”, їх можна було би поважати за чесність. Та вони хваляться геологією, еволюцією і т. п., претендують на знання про всі таємниці Всесвіту. Як соромно їм буде, коли вони зіткнуться з фактами! Для них буде суворим покаранням збагнути, якими безглуздими вони були, і дізнатися, що інші поінформовані про їхні безумства.

Справді шляхетна душа відчуває себе покірною на межі незнаного, вдячно приймаючи Божественне Об’явлення про свою природу, походження, долю і т. д., терпеливо чекає на сприятливий у Господа час, щоб повніше зрозуміти всі таємниці Його дивовижної благодаті.

Можемо тільки уявити собі, як деякі великі теологи, що навчали з такою впевненістю про те, чого вони не знають і що суперечить Біблії, почуватимуться ніяково, коли дізнаються Правду. До деякої міри це вже відповідає дійсності. Вони соромляться вчень Кальвіна і багатьох теорій минулого. Однак вони далі тримаються вірувань номінального християнства, хоча приховують це. Відповідно, з таким станом серця вони чинять зовсім малий поступ.

R5186 (1913 p.)

ВИХОВАННЯ ПРАВЕДНОГО ХАРАКТЕРУ

Наша воля представляє наш вибір, натомість наш вибір формується переважно на основі наших вражень та думок (або помилкових уявлень) про речі, які нас оточують. Як дитина хапає гостру бритву або тягнеться до вогню, щоб врешті порізатися або обпектися, так і наша воля часом хапається за речі, які не приносять добра. Відтоді, як ми вперше почули Господній голос, проходить виховання нашої волі, тому що всі хиблять у своєму виборі, у поглядах на речі і в способі мислення.

Тверезість розуму зростає разом зі знанням Божественного Плану та характеру нашого Господа. Коли ми думаємо про Його досконалість як Логоса і як Людини Ісуса Христа, ми можемо частково усвідомлювати власну недосконалість

і, відповідно, позбуватися того, що характерне для нашого недосконалого способу мислення. Пригадуємо, що Він був “святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників”, досконалий; знаємо, що, маючи посвячений розум, Він ступив на “вузький шлях”, володіючи правильною волею і збалансованим розумом, що підтвердили події Його життя. Маючи перед собою Його досконалий приклад, ми намагаємось щодня виховувати свою волю в згоді з Божественною волею.

Ця воля є результатом певного поєднання розумових прикмет, тобто властивостей. Відповідно, ми можемо змінювати волю різним чином через різні комбінації розумових прикмет. Наприклад, одна з прикмет розуму називається

нагромадження — це бажання щось збирати, чимось розпоряджатися. Іншою рисою розуму є повага до справедливості, ще іншою — захоплення музикою, мистецтвом і т. д.

Якщо риса справедливості слабка або пасивна, особа, яка має велике бажання щось здобути, може почати красти. У неї немає риси справедливості, яка б сказала їй, що це поганий вчинок. Хтось може потрапити в спокусу брати гроші або ж робити щось непристойне, щоб задовольнити свій потяг до музики чи ще до чогось. Якщо ж у когось, навпаки, сильний голос сумління, він триматиме таку особу під контролем. Якщо цю рису збудити і задіяти, то така особа казатиме: “Красти погано. Існують принципи, з якими треба рахуватися”. Не можна потурати бажанням ціною принципу.

Воля формується з рис, які контролюють поведінку. Якщо керують самолюбні нахили, особа буде самолюбною. Здається, що в деяких людей почуття сумління пасивне. Ці люди часом у деяких речах поводяться, мов тварини, — не задумуються над своїми мотивами або над тим, який вплив матимуть їхні вчинки на інших. Якщо цим людям коли-небудь доведеться віддати своє серце Господу в посвяченні, їхня увага неодмінно буде рано чи пізно звернена на їхній спосіб життя. Якщо вони звертаються за радою до Божого Слова, Святе Письмо говорить їм, що Богу не подобається їхня поведінка. Після таких слів вони починають вчитися ретельно придивлятися до своїх думок, слів та вчинків і за якийсь час змінюються.

СУМЛІННІСТЬ ДАЄ СИЛУ ХАРАКТЕРУ

Особа, яка має багато пошани, багато духовності та сумлінності, має велику перевагу над тим, у кого мало пошани, мало духовності чи мало сумлінності, бо в різних справах ці три прикмети зазвичай погоджуються, кажучи: “Це правильно” (або “неправильно”, залежно від випадку). Якщо річ здається правильною, розум каже: “Це властива річ”. Такі люди можуть зносити терпіння за те, що, як вони вірять, є правильним, бо міцно тримаються цих трьох прикмет розуму, які дають їм силу характеру для праведності.

Особа, яка має менше сумління, не має такої сили характеру. Сильна воля, яка діє в будь-якому напрямку, формує сильний характер, погана воля — поганий характер, а добра воля — добрий характер. Ми значною мірою є такими, якими народилися. Після нашого посвячення Бог вчить нас, і ми настільки перемінюємося через віднову нашого розуму, що це спонукує робити правильне замість неправильного. Це спонукання розуму і є формуванням волі.

Ми повинні прагнути того, щоб мати сильну волю, сильний характер, повинні відкладати убік все, що може його ослабити. Хто будує міцний характер, той задумується над тим, що, на його думку, є Божою волею, що він повинен робити. Тоді він постановляє це робити і вирішує, що не дозволить нічому стати на перешкоді у досягненні мети. У кого добра, сильна воля, у того є щось, що допоможе йому подолати кожне випробування та труднощі в житті.

R5158 (1913 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.